Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№29 (744)

21 – 25 липня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

“Іноді ми не уявляємо, заради чого живемо, поки не усвідомимо, заради чого готові померти”

8-9 стор.

Валерій Гелетей: “Терористів підтримує Росія, і таким чином сама стає напівтерористичною державою”

3 стор.

Де український прапор - там мир і спокій

2 стор.

Захист від ПЗРК буде англійським?

Минулого тижня у Києві військові авіатори зустрілися з представниками британської компанії Selex ES – світового виробника обладнання, яке дозволяє захищати літаки та вертольоти від ураження ПЗРК.

З української сторони участь у переговорах взяли представники Командування Повітряних Сил, армійської авіації та Державного науково-випробувального центру ЗС України.

Під час брифінгу та обговорення перспектив співпраці командувач Повітряних Сил ЗС України генерал-полковник Юрій Байдак наголосив на нагальній необхідності встановлення додаткового захисту на українські військові літаки та висловив зацікавленість у пропозиціях іноземних виробників.

– Нас надзвичайно турбує питання захисту наших літаків та вертольотів від переносних зенітно-ракетних комплексів та інших ракет, які повсякчас використовують терористи на сході країни, – наголосив командувач Повітряних Сил ЗС України. – Тому ми, по можливості і за наявності коштів, через відповідні укладені домовленості і договори між нашими країнами плануємо замовляти продукцію цієї компанії.

Звичайно, задля захисту своєї авіатехніки ми в першу чергу будемо використовувати продукцію вітчизняних виробників. Водночас, обладнання, яке не виробляється вітчизняними підприємствами, будемо замовляти за кордоном, – підкреслив генерал-полковник Юрій Байдак.

Командувач Повітряних Сил подякував працівникам фірми Selex ES та запевнив, що поінформує керівництво оборонного відомства про необхідність закупівлі даного захисного обладнання для вітчизняної військової авіації.

Назар Волошин.
Фото автора.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Де український прапор – там мир і спокій

Четвертий місяць тривають бої за звільнення українського Донбасу від терористів. Боротьба, яку весь світ, окрім, власне, українських можновладців, вже давно називає українсько-російською війною, продовжує шаленою хвилею котитися сходом України, руйнуючи на своєму шляху інфраструктуру колись процвітаючого індустріального регіону.

Українська армія, народжена в горнилі новітньої визвольної війни 21 століття, повільно (як багато кому може видаватись), але рішуче вибиває затхлий дух сепаратизму з міст і сіл Донеччини та Луганщини. Майже забуту за 23 роки незалежності науку воювати українським офіцерам і солдатам доводиться опановувати, як кажуть, "з коліс" – за лічені дні, а іноді й години. Опановувати ціною помилок і людських життів…

З моменту збитого над Донбасом літака "Малайзійських авіаліній" російськими терористами сили АТО значно звузили територію, що залишається під контролем російських найманців. За тиждень важких боїв звільнено від терористів Дзержинськ, Нетайлівку і Карлівку, Світлодарськ і Первомайське, Попасну і Піски, Рубіжне і Сєвєродонецьк.

Не перший день тривають запеклі сутички з бойовиками, що окопалися в Лисичанську. А на Донецькому напрямку протистояння між силами АТО і терористами змістилось вже у передмістя столиці Донбасу. Наші тиснуть. Сепаратисти ж не полишають спроб вибити українських десантників і "спеців" з аеропортів Донецька і Луганська. Тут після регулярних обстрілів "Градами" і мінометами позицій наших силовиків найманці час від часу вдаються до відчайдушних, хоч безглуздих спроб штурму. Та влучний вогонь у відповідь знову і знову змушує їх відмовитись від своїх намірів.

Тривожна ситуація залишається на півдні окупованого російськими бойовиками Донбасу. Там наші бійці, що відрізали терористів від українсько-російського кордону, продовжують мужньо відбивати атаки бойовиків з одного боку, одночасно перебуваючи під постійним обстрілом російської артилерії з того боку кордону. І як би не спростовували подібні факти вищі посадовці Росії, незаперечні докази цих злочинів у всесвітню мережу викладають самі російські горе-вояки – учасники і свідки цих подій, вихваляючись вседозволеністю. Факт залишається фактом – сьогодні по той бік кордону з Донецькою і Луганською областями зосереджено значна кількість підрозділів ЗС РФ, які раз у раз не відмовляють собі у спокусі "поглянути" на українських силовиків через приціли своїх гармат та реактивних систем залпового вогню. Варто додати, що агресія проти України триває не тільки на землі, а вже й точиться над нею. Так, станом на сьогодні, щонайменше 6 літаків Повітряних Сил ЗС України, які виконували завдання в рамках антитерористичної операції над Донбасом, найвірогідніше було пошкоджено або збито авіацією та силами ППО Росії.

Загалом, з початку військових дій Збройні Сили втратили більше 250 військовослужбовців, понад 780 – поранено. Однак з одужанням мужні воїни пишуть листи з проханням

про повернення до зони АТО, прагнуть воювати разом із бойовими побратимами.

На жаль, російські диверсійні групи, яких потроху українські військові викурюють з нашої землі, залишають позаду себе випалену пустелю. Звісно ж, не їм відбудовувати цей край, не з їхнього – російського бюджету підуть гроші на його відновлення. На меті окупанта стоїть зовсім інше завдання – максимально знищити інфраструктуру регіону, підірвати економіку своєї непокірної сусідки, що обрала кардинально інший вектор розвитку – така собі помста, розплата за "зраду" російських інтересів. Інше, не менш важливе завдання, яке сьогодні переслідує ворог – максимально виснажити і знекровити українську армію, знищити її військово-технічний потенціал (і досі, попри не одне десятиліття – могутній) та особовий склад, звести до мінімуму її бойовий дух, аби в разі імовірного військового вторгнення спротив українців був мінімальним. На щастя, завдяки мужності наших хлопців усі плани ворога розбиваються, мов хвилі об риф.

Щоб там не твердили політики з Кремля, продовжується стягнення військової техніки і особового складу російської армії, зокрема й ударних сил, до українсько-російського кордону (по всій довжині – від Чернігівщини і до Азовського моря, а також в окупований Крим). Сьогодні перекидання найбільш боєздатних частин йде вже з Далекого Сходу і Забайкалля, залишаючи їх майже беззахисними...

Крім того, наші невгамовні і непередбачувані сусіди розміщують неподалік східних рубежів України агітаційні звукові станції на базі БРДМ. Риторичне запитання: "З якого б це раптом дива?!" А ще проводять роз'яснювальну роботу з місцевим населенням у прикордонних з Україною районах та розповсюджують інструкції на випадок екстреної евакуації, сигнал про яку може надійти у будь-яку хвилину. Готуються до нового етапу стосунків? Можливо, саме це мають на увазі терористи, спілкуючись між собою у "Zello" та закликаючи кілька днів потерпіти, бо "очень скоро все изменится кардинальным способом в нашу пользу".

Хтозна… Як кажуть, поживемо-побачимо...

P.S.

У листопаді 1866 році російський поет, публіцист і дипломат Федір Іванович Тютчев написав один із найвідоміших своїх віршів: "Умом Россию не понять". Як бачимо, навіть через півтора століття ця теза автора не втрачає своєї актуальності. Хочеться мати надію, що автор не помилився і говорячи слова – "В Россию можна только верить". Сподіваємось і ми, що колись такому близькому нам народу вистачить розуму отямитись і зробити крок назад. Доки не стало занадто пізно.

Втім, можна робити вигляд, що нічого особливого не відбувається, продовжувати вірити у здоровий глузд російського керівництва та в те, що воно не наважиться на відверту військову агресію щодо України. Та щоб не повторювати помилки значно ближчого минулого – 1941-го, краще заздалегідь підготуватись до найнеприємніших "сюрпризів" від наших "нав'язливих братів".

Андрій Яцик. "Крила України".

ГЕРОЇ-ЗАХИСНИКИ

Він прийде до сина

Цей найжорстокіший свій бій Олег пам'ятає в деталях. Він змінив його життя. Очолювана капітаном Олегом Бутніцьким аеромобільно-десантна рота у складі групи вирушила на виконання бойового завдання: звільнення від бойовиків населеного пункта Семенівка. Від початку антитерористичної операції поблизу цього селища часто точилися запеклі бої. Один з ватажків терористів Павло Губарев, немов якесь заклинання, постійно повторював, що Семенівка стане неприступним місцем для української армії, – "Сталінград". Прогнозам терориста, а колись Діда Мороза за викликом, не судилося збутися. Семенівка знову стала українською. Однак за це довелося заплатити дорогу ціну.

– Ми все робили правильно, – згадує про той бій капітан Олег Бутніцький, – всі наші бійці були добре екіпіровані і відповідно озброєні, був налагоджений стійкий зв'язок, групі був приданий танковий підрозділ. Ми мали звільняти Семенівку, і бою було не уникнути. О восьмій ранку третього червня вирушили вперед. Зайшли на міст, нас почали обстрілювати з крупнокаліберного кулемета. Групу вів вперед командир батальйону підполковник Тарас Сенюк. Якоїсь миті я побачив, що комбат загинув. В нього влучила снайперська куля калібру 12.7 міліметрів. Пробила бронежилет. Я, як командир першої роти, взяв командування на себе. Ми й далі з боєм проривалися до Семенівки. Приблизно через півгодини бою нас почали обстрілювати з підствольних гранатометів. Одна з гранат влучила мені в ногу. Її відразу відірвало. Знову почали стріляти крупнокаліберні кулемети бандитів. Під кулями до мене добрався старшина батальйону Дмітрієв. Він почав мене витягати з-під обстрілу. В цей час я отримав ще кулю в спину. Вона пройшла під бронежилет, і я отримав внутрішнє поранення.Тоді поранення отримали чотирнадцять бійців моєї роти. Наш комбат загинув. В усій нашій зведеній групі було напевно близько вісімдесяти поранених. Старшина практично врятував мене від смерті через втрату крові. Він наклав джгут, аби зменшити кровотечу. Але я таки втратив близько трьох літрів. Далі я все пам'ятаю як уві сні. Опритомнів п'ятого червня в Харківському госпіталі після того, як мені зробили операцію. Лікарі сказали, що ногу мені не змогли врятувати. Але я це й сам бачив ще тоді, коли був у свідомості. Реанімаційно-операційним літаком Повітряних Сил мене з іншими пораненими доправили у Військово-медичний клінічний центр Західного регіону. Певний час я був у реанімації, тож думаю, що стан мій був важкий.

Олег – одружений. Його друга половинка – також військовослужбовець. Вона – санітарний інструктор, також служить в 95-й окремій аеромобільній бригаді. 9 квітня народила Олегу сина. Його Олег бачив лише на фотографіях в телефоні. Син також ще не бачив свого батька.

– Ми від першого червня постійно переміщувалися, були в дорозі, – згадує Олег, – тож у мого телефона ще до початку боя розрядився акумулятор. Повідомити комусь про поранення я не міг. Не хотів, аби мене бачили в безпорадному стані – з різними крапельницями. Мама не витримала і таки приїхала до мене. А дружина цього зробити не може. В неї на руках – немовля.

Та відвідувачів у Олега зараз не бракує. До нього та до інших поранених приходять волонтери. Добровільні помічники намагаються забезпечити поранених героїв усім необхідним. В палаті спекотно? Принесли вентилятор. Є фрукти, вода, свіжа преса.

– Зараз біля вісімдесяти пацієнтів із зони антитерористичної операції

Бизнес Канады хочет работать с “Антонов”

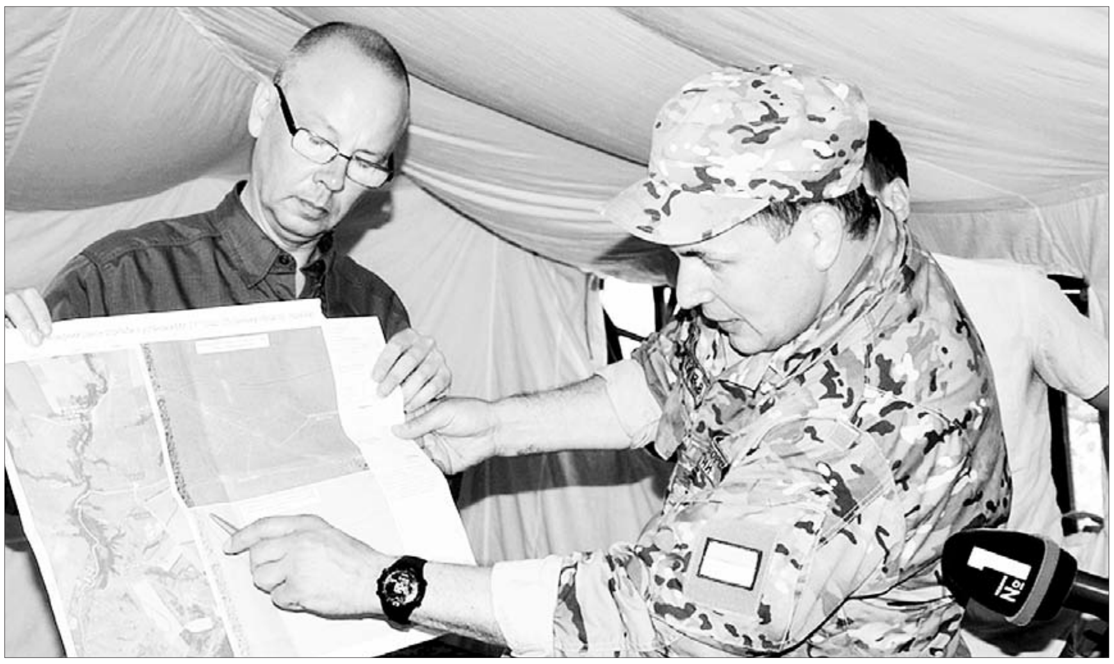
ГП “Антонов” посетила бизнес-делегация Канады во главе с Министром международной торговли Канады господином Эдом Фастом (Ed Fast).

Президент – Генеральный конструктор Дмитрий Кива представил возможности предприятия и современные программы “Антонов”. Гости детально ознакомились с новейшими технологиями, применяемыми при создании самолетов “Антонов”, а также при обеспечении их послепродажной поддержки. Кроме того, члены делегации дали высокую оценку работы авиакомпании “Авиалинии Антонова” по выполнению воздушных перевозок в интересах Канады. Так, 27 июня 2014 г. самый большой самолет в мире Ан-225 доставил в Эдмонтон из Лейпцига ректификационную колонну. Масса груза составила около 140 т. За последние 7 лет “Русланы” и “Мрия” авиатранспортного подразделения “Антонов” выполнили около 500 рейсов в/из Канады, перевезли около 26500 т различных грузов.

В ходе переговоров состоялось обсуждение перспектив развития сотрудничества между Украиной и Канадой в авиационной сфере. В числе возможных направлений взаимодействия “Антонов” предложил канадской делегации ряд проектов по совместному созданию новых транспортных многофункциональных самолетов.

Подводя итоги визита, господин Эд Фаст отметил: “Я впечатлен! Это первый мой визит на предприятие авиастроительной отрасли в Украине. “Антонов” известен в мире как создатель самых больших транспортных самолетов. Мы обсудили возможность участия канадских предприятий в программах “Антонов” в качестве поставщиков комплектующих изделий. Мы поддерживаем это взаимодействие и заинтересованы в налаживании сотрудничества между нашими мощными авиационными компаниями, такими как Bombardier и Pratt and Whitney, с “Антонов” в сегменте транспортных самолетов. Я согласен с господином Кивой: нам нужно сотрудничать, а не конкурировать”.

Віктор Гедз. “Крила України”.

Валерій Гелетей:

“Терористів підтримує Росія, і таким чином сама стає напівтерористичною державою”

На нещодавньому брифінгу Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей проінформував ЗМІ щодо останніх подій у зоні АТО.

За його словами, днями в районі села Маринівка терористи намагалися прорвати державний кордон. Почастішали випадки масового мародерства. Бандити відбирають автомобілі підвищеної прохідності, скупчуються у місцях, наближених до кордону, аби втікати до Російської Федерації.

“Агонія бандформувань – “ЛНР” та “ДНР” – в розпалі. – заявив Валерій Гелетей. – Про це свідчить і те, що вони не зупиняються у своїх діях ні перед чим”.

До речі, у Дзержинськ штурмова група Сил спеціальних операцій Збройних Сил України ввійшла спрямовано та стрімко. Однак терористи нанесли удар по міськдержадміністрації та підпалили її. Українським військовослужбовцям довелося прийняти бій, вже через декілька годин терористи були розпорошені та панічно відступили, залишивши свою бронетехніку. За останні три дні у полон взято понад 35 бандитів, у тому числі й керівного складу та снайперів. У них виявлено документи, які засвідчили громадянство Росії, їхні фото з очільниками сумнозвісних терористичних організацій “ЛНР” та “ДНР”.

Міністр наголосив, що українська армія не застосовує авіацію та артилерію по містах, а лише по околицях, де виявляється скупчення терористів. Але останні якраз намагаються ховати свою бронетехніку на територіях лікарень та інших мирних об’єктів. Тобто, воюють без жодних правил. В окремих випадках по бандитах завдають точкових ударів. Важливо, що в сил АТО з’являється все більше прибічників з боку місцевих мешканців. Патріоти інформують підрозділи Збройних Сил про місця скупчення бандформувань, по яких наносяться удари.

Наступ Збройних Сил міг бути значно успішнішим, якби не підтримка сепаратистів Росією. Останнім часом, окрім постачання важкого озброєння та техніки, з території цієї країни ведеться обстріл українських підрозділів, дислокованих неподалік кордону.

“Нині у цьому ні в кого не має бути сумнівів, адже ми маємо беззаперечні свідчення, – повідомив Валерій Гелетей. – Це, зокрема, космічні знімки, на яких чітко видно позиції “Градів”, місця розміщення бойових обслуг, плями спаленої землі від бойового застосування озброєння на російській території”. Насамкінець Міністр резюмував, що Росія, підтримуючи терористів, сама стає напівтерористичною державою.

В Україні розпочалась третя хвиля мобілізації

24 липня набув чинності Закон України “Про затвердження Указу Президента України “Про часткову мобілізацію”.

Напередодні, 22 липня, Верховна Рада прийняла Закон “Про затвердження Указу Президента України “Про часткову мобілізацію” в рамах проведення антитерористичної операції, що його було подано Петром Порошенком в понеділок, 21 липня.

Згідно з документом, часткова мобілізація проводиться протягом 45 днів з дня набрання указом чинності на території всіх регіонів України, крім Автономної Республіки Крим і Севастополя.

Заступник начальника мобілізаційного відділу мобілізаційного управління Міністерства оборони Олександр Правдивець повідомив, що під час третьої хвилі мобілізації, перш за все, будуть призиватися військовозобов’язані першої категорії, які пройшли підготовку у Збройних Силах України і мають військово-облікову спеціальність.

– Можливо, будуть призиватися військовозобов’язані, які не служили в армії і не мають відповідної військової підготовки. Це військовозобов’язані другої категорії, які передані в запас по досягненню 25-річного віку, а також ті, хто пройшли підготовку на кафедрах у вищих навчальних закладах. Вони спочатку будуть призиватися в навчальні підрозділи, де протягом місяця з ними будуть проводитися заняття за відповідними програмами підготовки, для кожної спеціальності вони різні за тривалістю. Потім – підрозділ, бойове злагодження, ротація на заміну інших підрозділів в зоні АТО або посилення державного кордону, – зазначив він.

Окрім цього, на місцеві органи влади покладено зобов’язання щодо оповіщення громадян про мобілізацію і виділенню будівель і споруд відповідно до мобілізаційних планів.

Як відомо, це вже третя часткова мобілізація в Україні. Перші дві були проведені, відповідно, в березні і в травні.

Владислав Дем’яненко. “Крила України”.

своїми ногами

проходять лікування в нашому центрі, – розповідає начальник Військово-медичного клінічного центру Західного регіону полковник медичної служби Іван Гайда, – у нас вони забезпечені усім необхідним. Але ми активно співпрацюємо з волонтерами. Вони, насамперед, допомагають розхідними матеріалами та спеціальним обладнанням. За весь час своєї служби такого прагнення допомогти у простих людей я не бачив.

На межі можливого працюють в госпіталі й медики.

– Ми – військові лікарі, ми вчились і вчимося все життя рятувати військовослужбовців, поранених в бою, – підкреслює головний хірург Західного регіону полковник Іван Богдан, – і сьогодні ми зобов’язані зробити все можливе для наших героїв. Олег Бутніцький втратив частину нижньої кінцівки, і попереду у нього – якісне і адекватне протезування. Він має ходити і пересуватися. Протез має замінити йому частину кінцівки. Вже проведені всі виміри, замовлені найкращі, найсучасніші німецькі комплектуючі. Як тільки ми підготуємо кінцівку – на львівському заводі проведуть протезування. Наші герої достойні найкращої допомоги, і вони її отримають. Олег має швидко звикнути до протеза. Він молодий, моральний дух у нього дуже високий. Він має прийти до свого сина на своїх ногах. І я знаю, що так і буде.

Капітан Олег Бутніцький – син військовослужбовця. Його дитинство пройшло у віддалених гарнізонах. Змалку бачив, як воно, – служити в армії. Свідомо обрав собі професію офіцера. Після закінчення Одеського інституту сухопутних військ розпочав офіцерську службу в 95-й окремій аеромобільній бригаді. Ця військова частина, без перебільшення, – одна з найкращих в Збройних Силах України. Рота капітана Олега Бутніцького постійно брала участь у різноманітних навчаннях, але справжні бої не йдуть ні в яке порівняння з тренуваннями.

– Ми багато вправлялись на полігонах, – згадує Олег, – але завжди знали, що по той бік від нас – мішені, гранати нас не зачіплять, а в п’ятницю ввечері навчання закінчаться. А тепер потрапили на війну. Нам необхідно обов’язково врахувати досвід, який ми винесемо з цих бойових дій. Треба посилити психологічну підготовку. Бачити, як гинуть люди, з якими ти пройшов чимало труднощів пліч-о-пліч, яких знаєш багато років, – нестерпно важко. Треба приділити серйозну увагу медичній підготовці. Я залишився живим, бо поруч зі мною опинився досвідчений старшина, який, незважаючи ні на що, надав мені першу допомогу. Витягти бійця з-під обстрілу непросто. Також у нас не було досвіду дій в умовах, коли озброєні бойовики прикриваються мирним населенням. Все це має бути враховано, вивчено і взято на озброєння.

Можливо, навчати воєнній справі українських курсантів чи солдатів доведеться й капітану Олегу Бутніцькому. Він прагне залишитись на військовій службі. І можливості для цього є. Його рапорт буде розглянутий Міністром оборони України. Глава військового відомства може прийняти рішення залишити офіцера на військовій службі. Олег може займатись штабною або викладацькою роботою.

Навіть у госпіталі він ні на мить не забуває про свій підрозділ. Підтримує зв’язок з бойовими товаришами. Він розпитує їх про справи, вони питають про здоров’я командира.

– Зараз моє місце на посаді командира роти зайняв один з командирів взводів, – каже Олег, – випускник Львівської академії Сухопутних військ. Знаю, що він зможе командувати ротою. Також телефоную своїм товаришам, які лікуються в інших військових госпіталях.

Разом з Олегом в одній палаті відновлюється після поранення його підлеглий солдат Антон Волошин. Він також дістав поранення в тому ж бою, що й командир.

– Я бачив, як понесли пораненого нашого командира роти, – підтримує розмову Антон, – на певний час ми залишилися без командування. Але далі знову почали лунати команди. Наш бронетранспортер висунувся вперед, аби прикрити поранених та дати їм можливість підповзти до транспорту. Далі ми мали вести вогонь та чекати підтримки. Чекали підходу БТР-4 Національної гвардії. В той момент мене поранило. Куля пройшла повз бронежилет, влучила в тазову кістку. Мені надали першу допомогу та евакуювали в бронетранспортер. Він відійшов. Прийшла “вертушка”, забрала поранених до госпіталя в Харкові.

Неоголошена війна добряче покидала цих десантників. Рота Олега Бутніцького залишила місце постійної дислокації 9 березня. Тоді центром подій був Крим. Літаком Іл-76 їхній підрозділ був доставлений на полігон “Широкий лан”. Після цього передислокували в Херсонську область на косу Арабатська стрілка. На тих позиціях вони стояли більше місяця. Потім охороняли берегову смугу в мелітопольському районі. Далі потрапили в район Добропілля. Звідти роту перекинули на аеродром в Краматорськ. Разом з іншими підрозділами більше місяця десантники обороняли цей важливий об’єкт. Практично щодня – обстріли з мінометів, гранатометів та стрілецької зброї і повна блокада. Бойовики облаштовували свої позиції в жилих кварталах. Іноді – на цвинтарі. Знали, що українські війська не будуть нищити не лише житлові квартали, але й могили померлих. Десантники встояли. На початку червня роту передислокували в Ізюм. Звідти вона разом з іншими підрозділами вирушила звільняти Семенівку. Зараз десантники продовжують звільняти українську землю. От тільки Олег та Антон від них далеко.

– Хочу повернутися в свою роту, – зізнається Антон. Його стан покращується, і хлопець таки неодмінно повернеться в стрій.

За героїзм Антона Волошина і Олега Бутніцького відзначив Міністр оборони України.

Антону повідомили, що він нагороджений орденом “За мужність третього ступеня”. Щоправда, його ще йому не вручили. А от Олегу Бутніцькому орден Богдана Хмельницького вручив командир 80-ї окремої аеромобільної бригади полковник Віктор Копачинський. Також Міністр оборони України присвоїв йому позачергове військове звання “майор”. Та Олег, як людина надзвичайно скромна, про це навіть не згадує. Журналісти питають його, чи він та його родина забезпечені житлом.

– Ні, – відповідає десантник, – але я питання цього не порушую. Думаю, у держави є зараз важливіші витрати.

Начальник Військово-медичного клінічного центру полковник медичної служби Іван Гайда зазначає, що більшість поранених прагнуть повернутися в свої військові колективи, щоби знову боронити Україну.

Владислав Назаркевич. “Крила України”. Фото автора.

ПОЛІГОННА ПРАКТИКА

На вогневому рубежі – офіцери запасу

Майбутні офіцери запасу, які проходять підготовку на базі Гвардійського ордена Червоної Зірки факультету військової підготовки Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (ФВП), відпрацювали заняття щодо дій солдата в бою.

Захід пройшов на одному з навчально-тренувальних комплексів, що на Харківщині. Близько 700 курсантів під керівництвом досвідчених офіцерів пройшли психологічну смугу перешкод та знешкодили важку броньовану техніку умовного противника.

– Усі курсанти пройшли дворічний термін навчання на факультеті військової підготовки. Тепер вони практично відпрацьовують навчальні питання на полігоні, одним з яких є обкатка танком, – розповів офіцер ФВП підполковник Віктор Волощенко.

Слід зазначити, що вже незабаром усі курсанти складуть Військову присягу на вірність Українському народу.

Дмитро Чалий. м.Харків. Фото автора.

ПІСЛЯ ВІЙНИ

Не так словом Божим, як ділом

Церкву у Петра терористи відібрали у перші дні війни. Каже, просто ввірвались люди зі зброєю і наказали очистити приміщення. А що можна вдіяти проти людей, які наставляють на тебе автомат? Підвали церкви терористи швидко забили зброєю, у молитовному залі чистили автомати, із подвір'я постійно стріляли… Тоді Дудник зрозумів, що наразі потрібно допомагати місцевим жителям не так словом Божим, як ділом.

– Багато хто називає мене героєм. Насправді ж це є великим перебільшенням, я просто виконую свою роботу. До того ж, я б ніколи не зміг зробити стільки корисних справ самостійно. У мене є чимало друзів, що ризикували набагато частіше і більше, ніж я. Евакуацію місцевих жителів я почав займатись досить випадково. Спочатку вивіз директора місцевого притулку із сім'єю. Його дружина – швейцарка. На той час іноземцям було вкрай небезпечно залишатись у місті. Я написав про це у Фейсбуці, і місцеві мешканці почали завалювати мене проханнями допомогти виїхати із міста. Перед нами постало два важливих запитання: "Куди вивозити людей?" і "Яким чином цей процес організувати". Перше запитання лягло на плечі моєї дружини, друге – на мої.

Евакуація місцевих жителів здійснювалась тричі на день кількома бусами. Пастор із командою організували два пункти збору людей. Та кожного дня вивозити людей ставало дедалі складніше…

– У нас, як тепер кажуть, "віджали" чотири автомобілі. Сказали: "На потреби революції". Три легкових і один бус. Трьох наших людей забрали до тюрми, одного з них катували. У людей було дуже багато страхів, боялись, що їхні домівки розграбують. Виїжджали люди практично з пустими руками. Часто їхати доводилось у прямому сенсі слова під обстрілами, страшними артилерійськими обстрілами. В останні дні людям було уже абсолютно не важливо, хто стріляє, чого ці люди добиваються. Їх цікавило лише одне запитання: "Коли усе це закінчиться?"

"Ми усі поранені війною"

Пастор розповідає, що зараз Слов'янськ поступово починає повертатись до життя. Над містечком і досі вирує дух смерті. Люди поки що не вірять в те, що вже не під кулями. Та хоч поруйнованими є цілі райони, поступово місто піднімається.

– З чим важливо на даний момент працювати, так це з мисленням людей. Не можна давати їм можливість жаліти себе, думати, що вони бідні, нещасні, що у них нічого немає, що вони постраждали і їм усі зобов'язані. Потрібно виховувати думку, що за своє життя саме я несу відповідальність, і я повинен допомогти своєму ближньому. Сьогодні багато людей думають: "Як ти мені допоможеш?" І це неправильно.

Петро пояснює, що у перші дні повоєнного життя вони активно роздавали мешканцям міста гуманітарну допомогу, пропонували гарячі обіди, розвозили по домівках медикаменти і продукти харчування. Та поступово така допомога буде припинятись. Адже наразі є більш важлива проблема – відновлення міста.

Довгий шлях

Із переходом вітчизняного війська на особливі умови виникло чимало проблемних питань, які зараз вирішуються для того, аби військові частини та підрозділи, техніка й озброєння функціонували належним чином в автономному режимі. В особливий період потрібно більше покладатися на власні сили й засоби, ніж на промисловість. Так, перевірка стану справ із забезпеченням авіаційних частин та підрозділів киснем та азотом виявила їх залежність від промислових кисневих заводів. Справа в тому, що автомобільні киснедобувні станції (АКДС), які знаходяться в штаті авіаційних бригад і комендатур, або є несправними, а їхнє відновлення визнано недоцільним, або ж вони відсутні взагалі.

Проблемне питання було вирішено на рівні Міністерства оборони України – спільними зусиллями з Центром обліку надлишкового майна до Повітряних Сил Збройних Сил України було передано з військово-медичного департаменту ЗС України комплекти спеціальної техніки АКДС-70. Їх отримання, технічна підготовка до перебазування та саме перебазування з подальшим відновленням та приведенням вищевказаних комплектів у повну готовність до подальшої експлуатації було покладено на військову частину А3358, підрозділи якої дислокуються, зокрема, на Житомирщині та Київщині.

З двома першими комплектами АКДС-70 проблем не виникло – вони були отримані у м. Бар Вінницької області, а ось за ще трьома комплектами житомирянам довелося вирушати у неблизьку подорож на схід країни – до м. Токмак Запорізької області. А що являє собою 40-річна техніка, уявити собі можуть лише автомобілісти! Це – і потріскані шини, патрубки, шланги та інші гумотехнічні вироби, що можуть на липневій спеці лопнути будь-якої хвилини, і заржавілі та підклинені системи гальм та паливна система, і багато інших вірогідних "сюрпризів", на які можуть чекати водії на шляху.

Заздалегідь передбачаючи можливі проблеми та враховуючи складність перебазування (930 кілометрів – лише в один бік!), у частині було підібрано кращих водіїв, взято з собою всі можливі запасні частини, адже на допомогу ніхто не розраховував. Після цього колона з 8 автомобілів вирушила в дорогу. Важливість завдання та непросте його виконання само собою визначило, що колону очолив особисто командир частини полковник Ярослав Лерман. Марш у Токмак був здійснений за 17 годин лише з декількома короткими зупинками на прийом їжі та дозаправку автомобілів. Якісно підготовлена та обслужена техніка не підвела.

– У Токмаку – короткий та міцний сон у кабінах автомобілів, адже більше варіантів не було, а вже о 5 ранку закипіла робота, – розповідає заступник командира частини по роботі з особовим складом підполковник Олександр Коблюк. – Техніка витягувалася з боксів, оглядалася, справні колеса підкачувалися, а виведені з ладу часом – мінялися, усувалися недоліки систем гальм, підключалися "стопи" й "повороти", проводилося зчеплення автомобілів для транспортування та погрузка автомобілів у кузови з подальшим закріпленням. Злагоджений колектив працював, як швейцарський годинник, адже кожен знає свою роботу, й ті, хто встиг зробити своє, негайно переключалися на допомогу товаришам. А ще запам'яталися неприхований безмежний подив що в очах, що на вустах місцевих працівників від злагодженості, швидкості та якості виконаної роботи.

На запитання: “Як справи?” слов’янці нарешті почали відповідати: “Все добре!”

Справжньою легендою Слов’янська став пастор місцевої церкви Петро Дудник. Йому завдячують своїм життям понад 3,5 тисячі місцевих жителів, його команда працювала і продовжує працювати у просто не мислимому режимі. Дудник став єдиним, хто організував масовий виїзд із міста, хоча терористам така ініціатива дуже не подобалась. Він безстрашно ганяв під кулями на своєму авто, розвозив продукти і ліки тим, хто залишився у Слов’янську. Коли навколо йшли важливі дебати і нескінченні суперечки, пастор просто рятував людей...

– Сьогодні я вже ночую, живу тут. Мою церкву звільнили, з неї вивезли три вантажівки зброї. В деяких районах ще можна почути постріли, та конкретно важко сказати, хто саме стріляє. Як тільки місто покинули люди з георгіївськими стрічками, я їхав по місту і зустрів лише дві машини, Слов’янськ був майже абсолютно порожнім. А зараз – майже стільки ж машин, як і до війни. Ситуацію неможливо порівняти із тим, що творилось під час війни. На вулицях помітно додалось людей, оживає транспорт, багато слов’янців отримали пенсії, при чому одразу за два місяці. Так що вижити тепер можна. На вулицях навіть дашники з’явились, їх сприймають як символ спокійного життя. Війна стала випробуванням для нас, та ми його проходимо дуже достойно. Ми вміємо починати все с початку, відроджуватись. Це у нас в генах.

Хіба справа у цифрах?

Пастор каже, що картину сьогодення Слов’янська можна було б назвати більш-менш оптимістичною, якби не величезна кількість життів, які обірвала війна, величезна кількість місцевих жителів, що залишились без житла. Точної статистики загиблих ніхто не дає. Та хіба справа у цифрах?

– Найбільшою проблемою наразі є відновлення житла. Пошкоджено близько 2,5 тисячі приватних будинків, деякі багатоповерхівки, державні будівлі. Дуже важко вирішити цю проблему швидко. Та ми над нею працюємо. Велику допомогу надають волонтери. На щастя, їх багато. Тому і робота просувається досить швидко. До прикладу, волонтери із Києва взялись лагодити дитячий притулок, волонтери із Дніпропетровська допомагають розбирати завали, із Західної України – присилають продукти, медикаменти, щоденно запитують із приводу допомоги. Коли я був у Києві, вдалось домовитись про безкоштовне покриття на підлогу і метал на дах будинків. Світ не без добрих людей. Поступово ремонтуватимемо домівки.

Люди, яким немає де жити, зараз мешкають у гуртожитках або у родичів. Нещодавно зі старого сарайчика вийшла бабуся і питає: “Що мені робити?” Я дав їй 500 гривень, а глобально вирішити проблему не так швидко. Мене зацікавили корпусні будинки, кияни пообіцяли домогти із ними. Вони швидко складаються, дешево коштують. Це реальна можливість усім мешканцям міста перезимувати у своїх домівках.

Що завгодно, за кого завгодно, тільки б цього не було

Петро розповідає, що усе місто представляє собою величезну психологічну травму. Якщо спочатку мешканці міста були настроєні по-різному, то через місяць настільки втомились від війни, що хотіли тільки одного – спокою.

– Ті, що підтримували сепаратистів, зараз мовчать. Вони ж бачать, що відбувається зовсім не те, чого вони прагнули. 5 липня, коли майже усіх людей вивезли з міста, терористи потрощили купу будинків. У людей і виникли закономірні запитання: “За що розбили мій будинок?”. На жаль, всіх врятувати не можна, та потрібно починати з малого. Усі люди трохи хамелеони, вони змінюють свою думку в залежності від обставин. Коли прийшла українська армія, вони схилились на її бік.

Висновок, що Слов’янськ оживає, можна зробити ще і з кількості молодих людей на вулицях. Раніше містом прогулювались тільки найстійкіша верства населення – пенсіонери. На запитання: “Як справи?” слов’янці нарешті почали відповідати: “Все добре”.

– До сліз мені не звикати, за період війни я не раз ними вмивався, хоч і не вважаю себе слабкодухим. Я готовий привозити по тисячі буханок хліба в день, цілодобово ремонтувати будинки, шукати прихисток для тих, хто не має де переночувати. Готовий рятувати людей. Але так хочеться, щоб усе було спокійно, щоб війна до нас більше не поверталась. І не важливо хто стріляє, люди з одними чи іншими стрічками, для простих людей – це величезна біда.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

із Запорожжя...

Опівдні колона вирушила додому. Але зворотній шлях був удвічі, а то й утричі важчим.

– У кузові кожного автомобіля – АКДС, і на зцепці позаду – ще один 20-тонний автомобіль або причеп із такою ж вагою, – продовжує розповідь офіцер. – За маршрутом у Запорізькій області дороги немає навіть для КраЗів, спека та затяжні підйоми роблять своє діло: середня швидкість колони – 40-50 кілометрів на годину. У сутінках з таким небезпечним вантажем переміщуватись небажано, та й люди втомлені. Під Миколаєвом знайшли майданчик, де розмістили всі автомобілі, і зупинилися на ночівлю. Негайно, як і на будь-якій зупинці, було виставлено охорону в повній амуниції. Швидка вечеря – тушонка, сало, огірок із помідором. У цей час підійшов працівник заправки VOG (ми розмістились недалеко від неї, але не на їх території) і запропонував нам зміститись, бо й тут можуть зупинятися далекобійники, і ми завадимо поставити працівникам заправки більше автомобілів, що, в свою чергу, знизить їх прибуток. В душі клекотало від злості, але стримано роз’яснили, що залишимося тут. “Парламентар” пішов незадоволений…

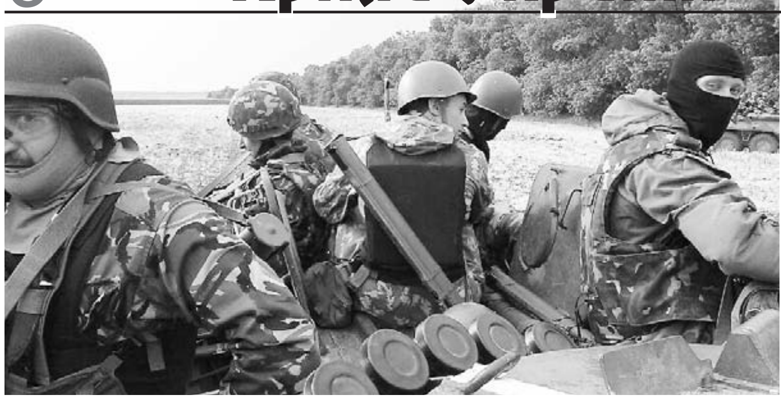
На “відвойованій” території – знову дозаправка автомобілів і короткий сон. О 5 ранку колона вирушила далі. По дорозі на отриманих автомобілях диміли гальмівні колодки, лопалися шини. Усували проблеми, міняли шини і – знову в дорогу.

– Організми людей виснажені, усі втомлені, але, коли назустріч траплялися військові колони або поодинокі військові автомобілі, і такий же, як ти, водій підіймає руку в знак привітання, втома вмить пропадає, тіло наливається силою, ти знову готовий до виконання будь-яких завдань! – говорить Олександр Михайлович. – Адже ми не одні! І коли знадобиться, допомога прийде! Хоча… були свідками й іншого. Стоїть на обочині траси водій-десантник біля автомобіля, все тіло і обличчя чорне від мазути. Видно – все, що міг, зробив, та допомога все одно потрібна. Побачив військовий автомобіль, в душі радість – нарешті допоможуть, а цей автомобіль пройшов мимо...

Звичайно, колона житомирян зупинилась. Проблему знайшли, та на дорозі її не усунеш – потрібно відбуксирувати в стаціонарну автомобільну ТЕЧ, а вільної машини для цього не було... Тоді полковник Ярослав Лерман з мобільного телефону подзвонив до найближчої частини, домовився з її командиром, і звідти на допомогу висунувся евакотягач. А подорожні попрощалися з десантником та знову поїхали вперед. В 19.00 колона вже була у Білій Церкві. Саме там розміщений відділ видобутку газів військової частини А3358. Це – єдиний підрозділ в Збройних Силах України, у якому особовий склад вміє працювати на цьому обладнанні. Саме тут ці АКДС будуть приведені до робочого стану та передані до частин Повітряних Сил.

– Розвантажуємося, розчеплюємося, дозаправляємо автомобілі, – завершує свою розповідь офіцер, – а тепер і людям підкріпитись необхідно. Особовий склад відділу наварив ухи, картоплі. Ех, як смачно! Три доби без гарячої їжі! Спасибі за гостинність! Але о двадцять другій – знову в дорогу, ще трішки, і ми – вдома: хтось – в Житомирі, а хтось – в Озерному. Сон… короткий, але такий солодкий – вже домашній. А ранком – шикування і до автомобілів: перевірка, обслуговування, кому необхідно – ремонт. Відпочивати ніколи – не той час. Адже нас вже чекають поїздки до Черкас та Харкова!

Олексій Тригуб. “Крила України”.

НАДІЙНИЙ ТИЛ

“А хто, крім нас?”

Дружина командира підрозділу десантників розповіла про війну на сході, героїзм чоловіка та про те, як півгодини слухала бій по телефону

Юлині очі виглядають втомленими та стурбованими, здається, вони от-от випустять сльозу. Місяці хвилювань та психологічних виснажень позначилися на цій красивій жінці. Та вона не плакатиме. Вона обіцяла бути сильною, берегти себе та дітей...

Костянтин – чоловік Юлі, як і тисячі відданих Батьківщині людей, нині на фронті, на передовій. Це він з бойовими товаришами упіймав російських пропагандистів “LifeNews” із повним багажником ПЗРК, це він підіймав синьо-жовтий прапор над визволеним Краматорськом, це він визволяв Слов’янськ. Безумовно, Юля гордиться своїм чоловіком, любить його до нестями, і, звичайно, хоче бачити його в сім’ї живим та здоровим. Адже вже понад чотири місяці він – у пеклі гібридної війни, коли із-за спин “мирних жителів” по ньому стріляють із “Градів”.

Спілкуючись із цією мужньою жінкою, поневолі розумієш: наш народ сильний, витривалий, відважний, особливо прекрасна половина нашої нації. Адже Юлія не просто сидить й переживає за чоловіка і молиться Богу, аби він залишився живий та здоровий. Вона, із багатьма іншими жінками, стала справжньою волонтеркою і забезпечує армію всім необхідним. Йдеться про підрозділ Костянтина. Його, як багатьох інших резервістів, на війну направила повістка з військкомату. “На гражданці” він непогано заробляв, але захист Вітчизни і рідної домівки для нього – святий обов’язок. “Ніхто, крім нас!” – девіз десантної бригади, у складі якої зараз воює Костянтин. “А хто, крім нас? – каже він Юлі. – Ми мусимо стояти до кінця!”

Про те, що армії справді важко, Юля зрозуміла, коли чоловік опинився на сході. Бо коли проходив службу кадровим офіцером (понад 10 років вислуги), це якось не відчувалося. Давали форму, платили зарплату... Тепер – інша річ. Перед загрозою прямого воєнного вторгнення військо опинилося в жалюгідному стані. Недарма і експерти, і прості військові називали Збройні Сили “паперовою армією”, здатною воювати лише теоретично – на картах та в керівних документах.

Ну, і особливе місце займає матеріально-технічне забезпечення. Навіть соромно говорити про речі, які Юля з бойовими подругами щоразу надсилають своїм чоловікам. Йдеться про елементарне, вкрай необхідне в польових умовах. Скажімо, шкіряні рукавиці. Вона вже й не пригадує, скільки пар цих рукавиць відправила на передову. Вони ж бо захищають руки вояків від незначних травмувань, під час експлуатації зброї та інших робіт. Шоломи, захист для колін і очей, біноклі, тактичні ліхтарі та інший дріб’язок, не передбачений в тиловому забезпеченні війська, але здатний вберегти життя та здоров’я воїнів – усе це купують дружини та рідні захисників. Юля хіба що не змогла зібрати кошти на тепловізор.

– Він коштує до 80 тисяч гривень, – розповідає жінка. – Дзвонила Кості й казала, що знайшла б/у на “Slando” десь за 30 тисяч й буду збирати кошти. Але він заборонив, каже, що не варто брати “кота в мішку”, бо буде історія, як із тими липовими бронежилетами...

До речі, про них. Їх і досі немає. Юля просила про це написати обов’язково. Звичайно, у більшості є захист у вигляді бронежилетів, але вони не відповідають вимогам. Це ті легкі “броніки”, які за власний кошт доставили на передову волонтери та небайдужі українці. А хтось і сам купив. Тож військові й дотепер чекають на обіцяний захист четвертого рівня і щодня ризикують життям.

А як вони ризикують, Юля із жахом згадує щодня.

– О другій ночі задзвонив телефон, – розповідає вона. – Дивлюсь – Костя на екрані... Серце стиснулося від тривоги, тремтячими руками взяла апарат і навіть не встигла нічого промовити. – На тому кінці прогримів вибух. Один, другий, а потім стрільба, крики. Почула його голос, кричу йому: “Костя, Костя...” Потім зрозуміла. Йде бій, а сенсорний телефон чоловіка увімкнувся випадково. Я слухала цей жах півгодини, поки не роз’єднав оператор. Прислухалася в кожне слово. Сиділа і тремтіла до ранку. Потім подзвонила сама. Костя побачив, що був випадковий виклик, заспокоїв мене. Каже, усе обійшлося, тут війна, нічого не вдієш, такі обстріли не рідкість.

Як таке можна витримати! Що казати діточкам (два і чотири роки), які вже знають, що тато на війні? Знають, але не підозрюють про криваве жахіття, з яким він стикається щодня. Їм не треба про це знати, вони лише пишаються своїм татом, який повинен покарати злих дядь, які завдають нам лиха.

І він це успішно робить. Він – командир підрозділу, мужній статний суворий чоловік з добрим серцем та відчайдушним характером. Вони – десантники – елітні підрозділи війська. Вони першими вступають в бій до підходу основних сил. Однак на цій війні, яка поки що називається антитерористичною операцією, усе перемішалося. Численні блокпости, диверсійні групи, найманці, зрадники, “мирні жителі” – світ побачив нову підступну війну, кураторам якої немає виправдання.

Бійці десантної бригади з перших днів були налаштовані рішуче та самовіддано, готові дати серйозну відсіч ворогу. Та, опинившись у стані такої війни, коли їх просто розстрілюють з мінометів та артилерії і вони нічого не можуть вдіяти, з’явилась деяка розгубленість і навіть відчай. Що й казати, ніхто до цього не був на справжній війні, не вбивав людей, не бачив понівечені тіла бойових побратимів. За ці місяці усе помінялося. Тепер ті герої, які зберегли життя та здоров’я, зовсім інші воїни. Вони переосмислили все й кажуть, що відтепер у нас не буде паперової армії, переконані вони. Ані суспільство, ані влада, ані самі вояки більше не допустять заходів для галочки, бюрократії, халатності, розкрадання та багато іншої гидоти. Про армію не повинні розповідати анекдоти, нею повинні пишатися. Принаймні такі сподівання є у всіх українців. Будувати нове військо треба усім разом, а влада має зробити все, аби задекларовані речі не залишилися на папері.

А наразі “маємо те, що маємо”, як колись казав Леонід Макарович, який, до речі, обміняв ядерну зброю на нічого не вартий папірець. А мають десантники, за словами Юлі, камуфляжі 3-5-ї категорії, діряві берці і старенькі автомати. У багатьох лише по два магазини! Коли йде бій їх надовго не вистачає, треба перезаряджатися, втрачати дорогоцінні секунди. І навіщо ми віддали ядерну зброю?..

У важкі хвилини підрозділу Костянтина допомагає волохатий доброволець – цуценя “Каратель”. Це – маленький сенбернар, який з перших днів прибився до десантників. Більшість зазомбованого місцевого населення називало наших військових фашистами і карателями. Тож кличку “Каратель” сенбернарчик отримав не випадково. Він настільки втягнувся у бойове життя підрозділу, що став невід’ємним членом команди. Він має свою пайку на обід, під час обстрілу по команді займає бойову позицію в окопі. А як він любить їздити на броні! Дивишся на таке, і душа радіє. Цей пес – справжня душа колективу.

Тепер, коли визволили чимало населених пунктів Донбасу, докорінно змінилася свідомість місцевих мешканців, які побачили справжнє обличчя ДНР. Наслідки путінської пропаганди – це смерть, руйнування та повна дестабілізація регіону. Тепер Українська армія – не карателі та фашисти, а визволителі, покликані навести

порядок у їхньому домі. Власне, назріла думка змінити кличку і собаці. Який він тепер “Каратель”? Тож хлопці думають над новим прізвиськом цуценяти, який за кілька місяців бойових дій встиг змужніти та подорослішати, але назавжди залишиться у серцях наших солдат симпатичною собачкою, яка впродовж цих місяців милує око кожного із них.

Звичайно, усі хочуть додому, хочуть завершення цієї бойні, принаймні сподіваються на ротацію. Особливо їхні дружини. Поки такої команди немає, вони і далі стоятимуть на блокпостах, звільнятимуть міста, боронитимуть країну. А так хочеться додому. Обійняти рідних, поїсти справжнього домашнього харчу, словом, перевести подих.

– Як тільки Костя приїде додому, буду його відгодовувати, – каже Юлія. – Він у мене здоровий був – кілограмів сто. Тепер сильно схуд – бачила по фотографіях.

Зі слів чоловіка, наші солдати, як діти, дуже люблять солодощі. Сигарети, цукерки та згущене молоко – пріоритетні бажання вояків (це на замітку волонтерам). А так, не відмовляться від мішка картоплі, овочів, фруктів. Їсти треба добре, адже виснаження колосальне.

Ще один факт, про який не можна не згадати – це духовний світ Костянтинового підрозділу. Стався випадок, який змусив переосмислити кожного своє ставлення до Бога. Збитий терористами український вертоліт під горою Карачун був схожий на гору уламків. Група Костянтина першою прибула на місце трагедії. Військовослужбовці не повірили власним очам, коли всередині обгорілого Мі-8 на них дивилася майже неушкоджена ікона Божої матері. У них аж мороз по шкірі пішов. Можна лише робити припущення, як вона уціліла, але це – диво.

Відтоді десантники стали більш побожними людьми. Дзвонять рідним і кажуть: “Моліться за нас, і все буде добре”. Із таким проханням подзвонив дружині і Костянтин. Просив молитися і чекати. Він тут закінчить і скоро приїде додому, вже скоро...

P.S.** **До речі, у Києві на Костянтина чекає відзнака “Вогнепальна зброя”, яку йому вручать за мужність та героїзм, проявлені під час антитерористичної операції. Але найкраща нагорода для нього та його хлопців – вдячні очі мешканців визволених райцентрів. Одна жінка навіть читала їм щойно написані власні вірші. Читала зі сльозами на очах...

Юрій Ігнат. “Крила України”.
Фото із телефону Костянтина.

ДРУГЕ ДИХАННЯ

Броньована “швидка” від миколаївських умільців

Конструктори Миколаївського бронетанкового заводу створили швидку допомогу на базі БТР-70. За інформацією розробників, машина перевершує всі світові аналоги. Наприклад, з поля бою на ній можна вивезти до 11 поранених (2 лежачих і 9 сидячих легкопораненими), а в салоні можна навіть проводити операції, які рятують життя бійцям.

Миколаївські конструктори розробили першу українську “швидку”. Кажуть, вона краще за всі існуючі аналоги. Машину зробили трохи вищою, щоб було комфортніше в салоні і зручніше лікарям проводити операції, передає ТСН.

Машину можна використовувати як під час військових операцій, так і в мирний час, тому що “Швидка” допомога на базі БТР може плавати, і її можна використовувати на ліквідації наслідків стихійних лих.

Ціна броньованої “швидкої” з бензиновим двигуном близько 1 млн грн, з дизельним двигуном – 2 млн грн, що в кілька разів дешевше закордонних аналогів. Однак ще жодна машина швидкої допомоги для потреб АТО не була закуплена.

Як повідомляється в сюжеті ТСН, на місяць заводчани готові постачати Збройним Силам до 10 таких машин.

АВІАПРОМ

“Укроборонпром” відремонтує спецвертольоти для ЗС України

Державне підприємство “Конотопський авіаремонтний завод “Авіакон”, що входить в державний концерн “Укроборонпром”, відремонтує три вертольоти Мі-8 для української армії за 30,034 млн грн.

Про це повідомляє “УНІАН” з посиланням на сайт державних закупівель України. Замовником ремонту є військова частина А0215 Міністерства оборони України. Зокрема, йдеться про капітальний ремонт, переобладнання вертольота і двигуна на вертольоті Мі-8МТВ, а також капітального ремонту вертольотів Мі-8МТПБ і Мі-8МТПІ.

За даними сайту держзакупівель, вартість договору на ремонт Мі-8МТВ становить 9,978 млн грн, а договору на ремонт Мі-8МТПБ і Мі-8МТПІ – 20,055 млн грн. Міністерство фінансів України за станом на 11 липня перерахувало на фінансування армії з резервного фонду державного бюджету 7,616 млрд грн, з яких на закупівлю, модернізацію та ремонт озброєння – 3,924 млрд грн.

Мі-8 – радянський багатоцільовий вертоліт, розроблений ОКБ Міля на початку 1960-х років. Є наймасовішим вертольотом у світі з 2 двигунами. Широко використовується для виконання безлічі цивільних і військових завдань.

НА ПОТРЕБИ АРМІЇ

600 млн гривень на озброєння і техніку

Кабінет Міністрів виділив 598,948 млн гривень Міністерству оборони, Міністерству внутрішніх справ і Адміністрації Державної прикордонної служби на закупівлю озброєння і техніки. Про це йдеться у розпорядженні №652-р від 17 липня.

Зокрема, Міноборони виділено 200 млн гривень, МВС – 242,534 млн гривень та Адміністрації Держприкордонслужби – 156,414 млн гривень.

При цьому відповідним відомствам було доручено затвердити до 20 липня, за погодженням з Міністерством економічного розвитку і торгівлі та Міністерством фінансів, перелік витрат, пов’язаних із закупівлею озброєння і військової техніки. Також відповідним відомствам доручено до 28 грудня подати Мінекономіки, Мінфіну і Державній казначейській службі звіт про використання виділених коштів.

НА ПІДСИЛЕННЯ

В зону АТО виїхали відремонтовані “Гради”, “Урагани” і “Смерчі”

На ДП “Шепетівський ремонтний завод” (Хмельницька область) відремонтували ракетні системи залпового вогню “Град”, “Ураган” і найпотужнішу в Україні установку – “Смерч”. Замовником є Міноборони України. Вся відремонтована техніка йде на озброєння сил АТО.

– “Град”, “Ураган”, самохідна артустановка “Акація”, “Гіацинт”, машина управління вогнем артилерії і ще 126 зразків ракетно-артилерійського озброєння. Коротше, ремонтуємо всі види артустановок, які є на озброєнні в Україні, – каже директор підприємства Олег Туринський. – 36 з них, в тому числі і перераховані вище, ремонтує лише наше підприємство.

За 2 місяці Шепетівський ремонтний завод виконав робіт на замовлення Міноборони України на суму понад 6 млн грн. До кінця року планують відновити бойової техніки на 60 мільйонів.

– Самохідна артилерійська гаубиця “Гвоздика” – чудова бойова машина, – каже начальник відділу ремонтного фонду Олександр Степанюк. – Гармата 122 мм, і взагалі машина нашого виробництва – Харків. Але хтось дуже “постарався”, щоб вона не була прийнята на озброєння.

Підприємство має 7 основних цехів. Бойові машини розбирають до найдрібніших деталей, залишаючи лише раму. Миють, чистять, фарбують. У разі необхідності деталь заміняють (або виготовляють самі, або беруть на інших підприємствах). Також бойові машини повністю укомплектовують запасними частинами, інструментом і приладдям (чохли, ящики для боєприпасів). Приміром, тільки одна артустановка “Гвоздика” комплектується з 400 запчастин і аксесуарів.

Капремонт однієї бойової одиниці, в залежності від машини, триває від 2 тижнів до місяця. Багатьом автомобілям, на яких встановлені ракетні системи, – по 30 і більше років. Після капремонту їхній ресурс збільшується ще на 15 років.

До кінця року держзамовлення надійшло на ремонт 57 бойових одиниць. Всього на території підприємства зберігається понад півтори тисячі одиниць техніки. На ремонтному заводі працює 350 робітників.

Раніше повідомлялося про те, що українська бронетехніка з’явилася поблизу Бердянська. Зараз важка техніка закріпилася за кілька кілометрів від приморського міста.

Крім того, ДП “Шепетівський ремонтний завод” приступив до модернізації залпових систем “Град” до рівня “Бастіон-01”

Так, згідно з інформацією, яка з’явилася на веб-порталі з питань державних закупівель України, в 2014 році будуть проведені істотні роботи з відновлення боєздатності реактивних систем залпового вогню типу БМ “Град” Збройних Сил України.

Модернізація зазначених комплексів проводиться шляхом установки на нове шасі КрАЗ артилерійської частини (направляючих), знятої з БМ-21, що перебували на зберіганні, або виведені з бойового складу ЗС України. Капітальний ремонт арт частини БМ-21 здійснює ДП “Шепетівський ремонтний завод. У модернізованому варіанті БМ-21 “Бастіон-1 (2)” поліпшено бойові характеристики комплексу шляхом використання нових боєприпасів, які дозволяють вести стрільбу до 40 км.

Раніше РСЗВ типу “Бастіон-01” поставлялися на експорт не названому замовнику з Африканського континенту, а також до Грузії.

ДП “Шепетівський ремонтний завод” отримав фінансування в сумі майже 41,6 млн. гривень на капітальний ремонт РСЗВ БМ-21 “Град”, 9П140 “Ураган”.

Точна сума виділених коштів для конкретної модернізації РСЗВ до рівня “Бастіон-01” не розголошується.

Вони ризикують життям,
щоб українці безпечно ступали на рідну землю

Єдиний в Україні Центр розмінування Збройних Сил продовжує готувати саперів для усіх силових структур та підсилює район проведення АТО групами розмінування.

Центр розмінування Головного управління оперативного забезпечення ЗС України, що на Хмельниччині, призначений для підготовки спеціалістів з розмінування ЗС України, МВС, Держслужби з надзвичайних ситуацій та СБУ.

Починаючи з березня 2014 року, близько 10 штатних груп Центру розмінування постійно працюють над виявленням, розмінуванням та знищенням мін, снарядів і саморобних вибухових пристроїв у Південно-Східних районах України та в зоні проведення антитерористичної операції.

Спеціально під проведення АТО у Центрі віднедавна створено відділ розмінування (мінування), де інструктори з миротворчим досвідом та досвідом виконання бойових завдань в районі проведення антитерористичної операції за прискореною програмою готують фахівців для підсилення підрозділів АТО групами розмінування.

– Минулого місяця ми в рамках американської технічної допомоги отримали два із п’яти роботів-саперів – аналогічні тим, з якими доводилось працювати нашим групам розмінування у складі Міжнародних сил сприяння безпеці в Ісламській Республіці Афганістан, – розповів начальник Центру полковник Володимир Родіков.

Зовсім нещодавно Центр розмінування отримав ліцензії від Міністерства освіти і науки України на підготовку цивільних фахівців за спеціальностями “сапер” і “водолаз”. Командир також зауважив, що в перспективі Центр так само з “нуля” за два місяці готуватиме й “водолаза-підривника”.

– Найголовніше і найцінніше наше надбання – безцінний бойовий і миротворчий досвід наших військовослужбовців за кордоном. Наші інструктори вже по одному чи два рази побували в районі проведення АТО. У багатьох за плечима Афганістан, Ліван, Югославія чи Косове, – констатував полковник Володимир Родіков.

Олександр Олехнович. “Крила України”. Фото автора.

НАДІЙНИЙ ТИЛ

“Іноді ми не уявляє
поки не усвідомим

Дружини офіцерів бувають різними. Є такі, що вимагають ротацій, припинення АТО, відпусток… А є інші дружини. Є такі, як Олена Пономарьова, дружина бійця 79-ї миколаївської аеромобільної бригади, готові на все заради коханої людини. Мініатюрна, але з незламною волею всередині, з рішучістю допомогти чоловіку будь-якою ціною.

Олександру снайперська куля пробила ребра, легені, пошкодила хребет. Вже будучи тяжко пораненим і паралізованим, Сашко продовжував відстрілюватись. Групі чудом вдалося відбити напад бойовиків. І також чудом хлопець вижив. Лікарі зробили неможливе – зберегли Сашку життя. Та поставити хлопця на ноги поки що не можуть.

З величезним бажанням, з величезною любов’ю

Олена розповідає, що з Сашком познайомилась 5 років тому, коли дівчина прийшла на службу в армію.

– Сашко був інструктором роти спецпризначення в Кіровограді, а я – його курсантом. Воєнна наука мені, як дівчині, давалась дуже не просто. Саша вирішив мені допомогти і, так би мовити, взяв наді мною шефство. Саме він привив мені любов до парашутного спорту. На вихідні ми častенько їздили за місто і стрибали з парашутом. Ніколи не забуду, як чоловік мені вперше освідчився. Ми зайшли в літак, загули мотори, і раптом Саша каже: “Лєна, я люблю тебе”. У мене ледь серце з грудей не вистрибнуло. Я ж давно кохала Сашу. Він увібрав у себе якості справжнього офіцера – сильний, благородний, статний. Та я намагалась не показувати своїх почуттів. По-перше, ми на службі. А по-друге, через кілька місяців мені треба було повертатись додому в Хмельницький. Та після освідчення голосно крикнула йому на вухо, що теж його кохаю, і ми стрибнули в небо. Це був просто неймовірний політ! Політ у щасливе майбутнє.

Коли навчання Олени закінчилось, майбутній чоловік запитав її, чи не хоче вона залишитись разом із ним. Дівчина не вагалась ні секунди. “Хочу!” Розпочались пошуки можливості перевестись до Кіровограда. Та досягти цього вдалось лише через півроку.

– Тоді ми почали служити в одній частині. Правда, бачились дуже рідко, і це мене засмучувало. То мене кудись відправлять, то Сашка кудись відрядять. В 2013 році нашу військову частину ліквідували. Мене скоротили, а Сашу перевели в 79-у миколаївську аеромобільну бригаду.

Наплутали. А може, напророчили?

Саша кожного року робив Олені пропозицію стати його дружиною, та постійно щось заважало одружитись. В січні цього року молодята подали заяву в РАГС, в лютому мали одружитись, та весілля знов довелось відкласти. В березні Сашину бригаду передислокували поближче до Криму.

– Я вже тоді місця собі не знаходила. В той день, коли Олександра перевели ближче до Криму, я дізналась, що вагітна. Сказала про це по телефону Саші, він був просто на сьомому небі від щастя. Та війна нікого не шкодує. Вагітність від нервів зірвалась. Як пізніше виявилось, це було не єдине випробування наших стосунків. Через місяць бригаду Сашка перевели в зону АТО. З цього часу я почала жити від дзвінка до дзвінка. Постійно сиділа в інтернеті, шукала новини. Саша, щоб мене не лякати, майже нічого не розповідав, постійно віджартовувався. Я ж мріяла приїхати до чоловіка і розписатись. У військовий час це може зробити командир, не обов’язково їхати до РАГСу.

Якось в інтернеті Олена побачила статтю: “Сепаратисти обстріляли бійців розвідроти 79-ї бригади. Двоє хлопців отримали важке поранення”. І фото: Олександр стоїть на БТРі, за ним розвивається прапор ВДВ.

Олена тремтячими пальцями набрала знайомий номер, та виявилось, що журналісти наплутали. “Нас не обстрілювали, я в повному порядку”, – бадьоро сказав коханий. Виявилось, що журналісти напророчили.

Через кілька днів після цієї злополучної публікації Сашу і його товаришів серйозно поранили.

Снайпер стріляв чітко в бік – не захищене броником місце

Все трапилось поблизу Червоного Лиману на Донеччині. Розвідрота виконувала завдання, хлопці потрапили в засідку. Проти них працював снайпер: стріляв чітко в бік – в неприкрите броником місце. Снайперська куля пройшла через бік, незахищений бронежилетом, пробила ребра, легеню, пошкодила хребет і вийшла через інший бік.

– Саша розповідав, що він одразу зрозумів, що це хребет, ноги стали не його, віднялись, і він впав. До того ж моментально потемніло в очах. Відстрілювався вже лежачи, нічого не бачачи перед собою, аж поки не закінчились набої. Стріляв на звук, потім втратив свідомість. Що було далі – не пам’ятає. Можливо, дав про себе знати сильний знеболювальний препарат, що його собі вколов Сашко.

Із поля бою чоловіка винесли бойові побратими. Вони розповіли, що того дня у Олександра при собі були секретні матеріали, ні в якому разі не можна було допустити, щоб вони потрапили до рук ворога. Коли чоловіки підбігли до Сашка, він сидів із гранатою в руках і збирався підірвати себе разом із важливими паперами.

– Чоловіка без свідомості вертольотом доставили до Харківського військового госпіталю, де його фактично витягли із того світу. Того дня

Польове випробування 300 курсантів

300 курсантів випускного курсу кафедри військової підготовки Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка проходять заключний місячний польовий вишкіл перед початком складання Державних іспитів.

Завідувач кафедри кандидат технічних наук, доцент полковник запасу Сергій Мальченко підкреслив, що усі курсанти, які вдало пройдуть практичні випробування полігоном і успішно складуть Державні іспити, 2 серпня 2014 року візьмуть участь в урочистому ритуалі складання Військової Присяги на вірність Українському народові.

– Ми випускаємо курсантів за чотирма військово-обліковими спеціальностями: "бойове застосування інженерно-саперних (інженерних) з'єднань, військових частин (підрозділів)"; "бойове застосування понтонно-мостових та переправно-десантних з'єднань, військових частин (підрозділів)"; "експлуатація та ремонт інженерного озброєння"; "експлуатація та ремонт інженерних електротехнічних засобів", – констатував полковник запасу Сергій Мальченко.

На військовій кафедрі загалом навчається близько 1000 юнаків і дівчат з шістнадцяти вищих навчальних закладів, розташованих у Хмельницькій, Чернівецькій, Тернопільській, Вінницькій, Житомирській та Івано-Франківській областях.

Професор кафедри, кандидат військових наук полковник запасу Ігор Ментус, у свою чергу, додав, що усі 300 курсантів випускного курсу вже пройшли етап індивідуальної військової підготовки, де діяли у складі розрахунків і відділень. Фінальною крапкою випробувань полігоном стануть ротні тактико-спеціальні навчання.

– Під час ротних тактико-спеціальних навчань наші курсанти закріплять отримані теоретичні і практичні знання та навички у командуванні взводом і ротою, – підкреслив полковник запасу Ігор Ментус і додав, що саме ротні навчання будуть вінцем заключного польового збору.

Олександр Олехнович. "Крила України".

мо, заради чого живемо, о, заради чого готові померти"

я відчувала, що щось трапилось. Не знаходила собі місця, нервувала, переглядала світлини чоловіка. На душі було дуже важко. Телефонувала йому, а він не брав слухавки... Передзвонили мені наступного дня, розповіли, що Саша у дуже тяжкому стані, у нього величезна втрата крові. Я взяла відпустку і виїхала до Харкова. Дорогою молилась тільки про одне – аби він був живий.

Ще одне диво

Олександр був у реанімації. Після складної операції він не приходив до тями, лікарі нікого не впускали до чоловіка. Та Олена була настроєна рішуче, і на одну хвилину їй все ж дозволили зайти. І тут трапилось диво…

– Це було просто неймовірно. Як тільки я зайшла до палати, Сашко відкрив очі і широко посміхнувся. Лікарі були шоковані, сказали, що нарешті чоловік починає одужувати. В той момент я зрозуміла, Сашко точно викарабкається, а я зроблю для цього все, що можу. Пізніше його літаком перевезли до столиці, я поїхала слідом.

Лікарі пояснили Олені, що ситуація – вкрай складна. Кулею розірвало спинний мозок. Дівчина попросила медиків не говорити чоловіку праву.

– Він повинен знати, що справиться із травмою, що одужає. Головне – не забирати у людини надію на одужання. Інакше всі спроби будуть марними.

Традиційне "Гірко" змінювалось на "Героям слава!"

Цього разу одружитись запропонувала Олена. Чоловік спочатку був проти, казав, що хоче в день весілля стояти на ногах і занести дружину в РАГС на руках. Та Олена не здавалась…

– Сказала чоловіку, що зараз ми просто розпишемось, а коли він видужає – обвінчаємось в церкві. Будуть гості, квіти, застілля… Саша відповів: "Давай так і зробимо. Я дуже хочу, щоб ти стала моєю дружиною".

Прикутий до ліжка, під крапельницею, просто в госпіталі Олександр одружився зі своєю коханою дівчиною Оленою. Наречена була у весільній сукні, фаті, на високих підборах, десантник – у тільнику і з прапорцем "Розвідка ВДВ" у руках. Гості не стримували сліз… Організувати весілля допомогли волонтери. "Крила Фенікса" придбали молодим обручки і весільне вбрання. Кейтерингове агентство прислало саксофоніста, організувало виїзний фуршет. Дівчата із Волонтерської сотні прикрасили зал, засипали молодят квітами.

– Ми планували просто розписатись без жодного пафосу. Напередодні коханий сказав, що дуже хотів, аби я була у гарній весільній сукні, одягнула фату. У той момент я дуже розгубилась, адже до весілля залишався один день, та і фінансової можливості здійснювати такі покупки у нас наразі не було. Я вийшла з госпіталю і зустріла Олю, волонтера. Вона схопила мене за руку і потягнула у торговельний центр. На вулиці вже темніло, більшість магазинів позачинялись. Ніколи не забуду, як ми бігли по ескалатору, перестрибуючи через сходи. Плаття знайшли, та воно виявилось занадто довгим. Звісно, усі ательє були зачинені. Оля швидко знайшла вихід. "Треба купити туфлі на високій шпильці!" Білих ми не встигли знайти – придбали бежеві. Але яка різниця якого кольору туфлі? Я була готова виходити заміж в кедах. Чесно кажучи, старалась тільки для Саші. Прикований до ліжка, він турбувався про мене, щоб я була красивою, не почувалась ображеною.

Надія є! Проте коштовна…

Якщо спочатку лікарі практично не давали шансів, що Сашко стане на ноги, зараз надія є. Допомогти десантнику стати на ноги можуть в ізраїльській клініці. Щоправда, коштує лікування недешево – близько 100 тисяч доларів.

– Я шокована від того, скільки є небайдужих людей. Кошти нам надсилають із усіх куточків України – Криму, Житомира, Сум, Черкас… Платежі – зовсім різні, від двадцяти гривень до п'яти тисяч гривень. Наразі вдалось зібрати п'яту частину необхідної суми. Зараз швидкість лікування повністю залежить від швидкості збору коштів.

Сашко – живий, і це найважливіше!

Олена чітко усвідомлює, що на неї чекає попереду. Адже може трапитись, що чоловік ніколи не буде ходити.

– Коли настільки любиш душу людини, її фізичний стан не має значення. Та я впевнена, що у нас все вийде і ми обов'язково обвінчаємось. У нас немає причин для суму. Сашко – живий, і це – найважливіше! Закохані українські дівчата своїх на війні ніколи не покидають. Бійці, що зараз захищають Україну, повинні це знати.

Мужня Жінка переконана, що навіть один відсоток, який лікарі дадуть на повне одужання, їх міцна родина перетворить на усі сто! Олена впевнена, їхня казка обов'язково матиме щасливий кінець!

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Бажаєте допомогти десантнику стати на ноги?
1) Карта ПриватБанка № 5168 7572 4398 8724 на ім'я Пономарьов Олександр;
2) Карта ПриватБанка № 5168 7572 5335 6457 на ім'я Пономарьова (Прусовська) Олена;
3) Карта ПриватБанка № 5168 7423 4849 4653 на ім'я Пономарьова (Прусовська) Олена;
4) Карта ПриватБанка для переказів в іноземній валюті № 5168 7572 5811 2061 на ім'я PONOMAREVA ELENA.

ПОРАНЕНІ ПОТРЕБУЮТЬ ДОПОМОГИ

З перебитими ногами – з-під обстрілу!..

На війну з російськими найманцями та східноукраїнськими сепаратистами двадцятирічний десантник із Житомира Юрій Весельський потрапив ще у перших числах квітня. Йому довелося провоювати більше, ніж багатьом полеглим бойовим побратимам з вже прославленої сьогодні у запеклих боях 95-ї Житомирської окремої аеромобільної бригади ВДВ.

В боях механік-водій БТР-80 провів два з половиною місяці. Свій останній бій хлопчина у блакитному береті прийняв у роковий для кожного українця й взагалі кожного колишнього радянського громадянина день – 22 червня, у день, коли гітлерівська Німеччина підступно напала на Радянський Союз. Майже так само підступно, як цього року путінська Росія відверто підтримує війну в Україні, постачаючи до нашої країни не лише "гарматне м'ясо" у вигляді найманців із числа щойно звільнених з російської армії військовослужбовців та всіляких казачків, а й силу, силенну озброєння та військової техніки… То була найкоротша ніч у році, але ж якими важкими видалися ті день та ніч для бійців та офіцерів 4-ї роти 95-ї бригади!..

Десантники йшли колоною, супроводжуючи військову техніку інших підрозділів, коли із засідки на них напали сепаратисти, розпочавши щільний гранатометний обстріл. БТР, за важелями якого знаходився Юрій, прийняв на себе перший удар з РПГ. Кумулятивний струмінь пробив броню, як ніж проходить крізь масло. У запалі бою мехвод навіть не звернув уваги на біль, який вже за лічені секунди стане для нього нестерпним. Він знав твердо лише одне: машину необхідно негайно виводити з-під обстрілу, аби врятувати життя товаришів! І він зробив це!

Після важкого поранення праву ногу врятувати не вдалось – її ампутовано, а за ліву лікарі борються ось уже другий місяць поспіль, але, аби врятувати пораненого десантника та допомогти йому стати на ноги, що він так обіцяв матері, потрібно тривале й серйозне лікування за кордоном та придбання протеза. Це коштує понад 100 тисяч євро, що для матері Юрка, вихователки дитячого садочку, та батька-військового, який теж зараз воює на Сході, беручи участь в антитерористичній операції, звичайно, сума не підйомна.

А в родині – ще двійко діточок-школярів!.. Сама ж мама зараз доглядає важкопораненого сина у госпіталі. І це – після недавно перенесених двох операцій на серці!

Разом із волонтерами та бойовими побратимами пораненого героя наша редакція звертається до усіх небайдужих – допоможіть, хто чим зможе! Герой – а цей двадцятирічний хлопчина насправді вчинив подвиг – вартий того! Навіть найменша допомога з вашого боку може бути корисною й допомогти десантнику одужати!

Номер карти ПриватБанку мами Юрія Весельського:

ПриватБанк 5168 7420 1198 0574. Косова Оксана Степанівна.

Контактні телефони: 097-454-48-35, 063-625-04-62.

І є тверде переконання, що разом ми здолаємо ворога

Впродовж кількох останніх місяців, допоки на сході України триває АТО, я як людина, яка має опосередковане відношення до певного виду журналістики, ставив собі запитання, що можу зробити для загальної перемоги. Адже перемога залежить від кожного з нас. Ось так і опинився у дорозі до вже відомого за такий невеличкий період воєнної історії України 2014 року добровольчого батальйону "Азов".

Не секрет, що багато уродженців Тернопілля з початком воєнних дій проти нашої Батьківщини пішли у бойові лави усіх формацій, які є зараз на "Східному фронті". Не пафосно, а реально, у чорному поті війни, замішаному на танковий кіптяві, крові, піхотних мозолях, виборюють на очах шокованої Європи у підступного "гібридного противника" таку бажану для всіх перемогу. Їх можна зустріти на сході не тільки у підрозділах від МВС, Національної гвардії, СБУ, усіх родів і видів військ ЗС України, але й в добровольчих батальйонах "Айдар", "Донбас", "Азов" тощо.

Тому і вирішили допомогу, що зібрала громада Тернопілля, привезти добровольчому батальйону "Азов". Треба було бачити радість на обличчі і командира одного з підрозділів Миколи Березового, і бійця-тернополянина з позивним "Світляк", коли почали вивантажувати харчі, медикаменти, наплічники, розгрузки, бронежилети, ліхтарі тактичні й інше спорядження. Особливу дяку "азовці" висловлюють тернопільським дітлахам, котрі передали їм обереги – українські ляльки-мотанки.

Війна – не тітка рідна, і від правильної допомоги нашому солдату залежить конкретно час закінчення бойових дій і кількість втрат, яких зазнають українці. Про це і розповів Микола Березовий:

– Допомога, що надходить безпосередньо від громадських активістів, потрібна вже і негайно у тих підрозділах, які знаходяться на передньому краї і задіяні безпосередньо у бойових операціях, а не на складах тилових частин. Комплектувати спорядження, підбирати прибори до озброєння, яких не вистачає (оптичні пристрої різного призначення), кріплення до них потрібно здійснювати після ретельної консультації із спеціалістами або принаймні з людьми, що дійсно щось тямлять у воєнній справі. Окрім того, успіх солдата в бою залежить не тільки від озброєння, але й від екіпіровки і захисту. Сьогодні дуже багато громадських активістів возять у зону АТО розгрузки, бронежилети західного виробництва. Честь і хвала та велика дяка цим людям, але завжди потрібно пам'ятати, що західні зразки озброєння мають відмінні розміри магазинів боєкомплекту від тих, які стоять на озброєнні в Україні. Тому перед придбанням потрібно броню, зокрема, випробувати на відстріл бронепробивання на полігонах із зразків озброєння, яким користується наш противник. І, напевне, основне – вдумливо витрачати зібрані кошти, найкраще, звичайно, консультуватися з командирами і бійцями тих підрозділів, яким ви допомагаєте.

Варто зауважити, що багато бійців добровольчих батальйонів, зокрема і "Азову", мають непоганий досвід. І, головне, вони вдумливо ставляться до порятунку Вітчизни як до важкої роботи, що частково вгамовує емоції і допомагає їм зосередитись на головному. Вони – добровольці, які у важкий час, коли на початку АТО Збройні Сили України, МВС, Національна гвардія мали багато проблем, не роздумуючи, пішли у бойові дії заради звільнення від противника рідної землі. Десантники, з якими спілкувався неподалеку від Слов'янська у першу свою поїздку в зону АТО, вважають їх Героями. Героями їх вважаю і я особисто.

Ігор Крочак, військовий історик, один з авторів книги "Протичовновий корвет Тернопіль", член Національної спілки журналістів України, Спілки офіцерів України, голова Тернопільського громадського інформаційно-координаційного пункту підтримки ВМС ЗС України.

Лінія фронту. Боротьба за життя

Практичний досвід, професіоналізм та новітня апаратура у поєднанні з бажанням вдосконалюватися дозволяє військовим медикам Центрального регіону надавати допомогу відповідно до світових стандартів.

У Вінниці, на базі Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону, продовжують лікування та реабілітацію майже 50 військовослужбовці, які отримали вогнепальні, осколкові поранення, акустичні баротравми, мінно-вибухові травми, контузії та термічні опіки полум'ям під час виконання завдань в рамках АТО на сході України. Їм надається весь спектр необхідної хірургічної допомоги та різнопланове лікування.

– Усі лікувальні заходи спрямовані на максимально якісне та швидке одужання захисників Вітчизни. Особовий склад Центру робить все можливе в складі медичних груп безпосередньо біля поля бою у складі багатофункціонального мобільного шпиталю у визначеному районі, під час надання кваліфікованої медичної допомоги у стінах лікувального закладу або ж під час аеромедичної евакуації повітряним транспортом. Практичний досвід, професіоналізм, новітня апаратура у поєднанні з бажанням вдосконалюватися дозволяє надавати допомогу відповідно до сучасного рівня розвитку медичної науки і практики, – наголосив заступник начальника ВМКЦ Центрального регіону полковник медичної служби Олександр Столяренко.

Варто зазначити, що з часу проведення активної фази антитерористичної операції у ВМКЦ ЦР фахівцями надано кваліфіковану, спеціалізовану медичну допомогу майже сотні військовослужбовців.

Руслан Лінник.

Ювілейна ротація

В окремому Бреславському полку армійської авіації оперативного командування "Північ", де командиром військовий льотчик-снайпер полковник Юрій Вербельчук, відбувся урочистий мітинг з нагоди 20-ї ротації особового складу 56-го окремого вертолітного загону сил Місії ООН у Ліберії.

З напутніми словами до миротворців звернулися начальник Управління армійської авіації Командування Сухопутних військ ЗС України генерал-майор Валентин Пістрюга, начальник відділу армійської авіації Центру авіації та ППО оперативного командування "Південь" полковник Андрій Когут, голова Новокалинівської міської ради Богдан Юзв'як та настоятель храму міста Новий Калинів отець Ярослав.

Командир загону нинішньої ротації полковник Петро Пліс запевнив, що сформований вертолітний підрозділ повністю готовий до виконання завдань за призначенням та з честю виконає почесну миротворчу місію. За час підготовки особовий склад здійснив необхідну кількість тренувань екіпажів вертольотів та наземного персоналу.

Варто відзначити, що незважаючи на напружену ситуацію в державі, Україна залишається повноправним учасником миротворчих програм під егідою ООН і виконує усі пункти міжнародних домовленостей й зобов'язань щодо участі підрозділів Збройних Сил України у проведенні такого роду операцій.

Володимир Скоростецький.

Маю честь!

МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКИХ ВМС

"Стартером" подій у Криму, що кардинально змінили ставлення світової спільноти до зовнішньої політики Росії, стала перемога українського народу на Майдані. Підбурювані російською пропагандою, кримчани почали "просити допомоги" у російської армії, захисту від "бандерівців", які ніби мали їхати до Криму, щоб "винищувати" всіх російськомовних.

Наразі всім вже відома історія окупації Криму та втрати значної частини нашого флоту. Упродовж березня – квітня тільки що і чули в новинах про український флот. Одна з яскравих сторінок того часу – відео, як курсанти-нахімовці в той час, як лунав російський гімн, проспівали гімн України. На жаль, крім цього поширилась на весь світ і інша історія – про зрадників, які стали на коліна перед чужою державою, продавшись за гроші та привабливі обіцянки, незважаючи на те, що присягались захищати і бути вірними своїй країні. Втім, у всьому є позитив – тепер наша країна може з упевненістю покластися на тих, хто залишився. Адже це ті, кого не купити за гроші, ті, кого не зламати, кому не можна нав'язати своєї думки. Їм близько відоме таке поняття, що зветься "честь". Можливо, їх небагато, але у випадку воєнного конфлікту вони будуть нас обороняти.

Про те, як жилося майбутнім офіцерам – курсантам Військово-морської академії ім. П. С. Нахімова під час конфлікту у Криму, розповідає курсант 4-го курсу Руслан Шевченко.

Зранку вчилися, а ввечері тримали оборону

– По всіх військових частинах Кримського регіону пройшов наказ про посилення оборони і охорони всіх військових частин. Звісно, до Академії як до одної з найбільших військових частин в Криму, також надійшов такий наказ. Так скінчились наше звичне життя, навчання і звільнення в місто.

Після розпорядження вищого командування про посилення охорони ми були розписані в різні наряди. Перший – це був патруль з охорони території академії, другий – патруль з посилення охорони "Арсеналу". До приходу "зелених чоловічків" – російської армії – ми ходили по території академії зі зброєю. З приходом так званої кримської самооборони зброю ми склали і служили лише з раціями. Єдиний "озброєний" наряд – КПП: в них були багнети. Коли нарешті отримали наказ про використання зброї, було занадто пізно. Крим був практично під контролем самооборони, і залишилось лише питання часу – як швидко на території академії піднімуть прапор Росії. А далі – "Народний референдум", зняття Українського прапора і переїзд до Одеси, – розповідає Руслан.

Звичайно, тим, хто залишився вірним Україні, було непереливки. Важко хлопцям було спостерігати за тим, як змінюють прапор України на прапор Росії.

Утім, іспити курсанти складали в звичайному режимі. Була думка про те, аби зробити прискорений випуск 5 курсу, але так і не зробили. Хлопцям просто сказали, щоб закривали всі предмети, тому що до Одеси повинні приїхати з відмітками про закінчення сесії.

Звичайно, курсантам пішли назустріч, тож сесія тривала без надмірних навантажень. Захищати дипломи, бакалаври та проходити практику мусили вже в Одесі.

У самій же академії з приходом нових командирів життя змінилося, як і стосунки між товаришами.

– Бачити не хотілося ні тих, хто перейшов під прапор Росії, ні тих, хто прийшов із російської армії, – згадує курсант Шевченко, – але дітися було нікуди. Ми відмовились виконувати накази командирів, які перейшли на бік російської армії, які з першого курсу говорили нам про те, що держава Україна – це святе, що ми військові моряки – гордість держави. Окрім нових прапорів, з'явився і новий камбуз ("їдальня" – прим. авт.). Мушу погодитися з тим, що годують їх набагато краще, ніж годували нас. І українцям в їжі не відмовляли.

Наступним кроком було переодягання в російську форму. Згодом почались конфлікти між тими, хто правий, а хто – ні; хто справжній патріот, а хто – "зомбований бандера". Проте ті, хто дійсно були добрими товаришами, ними і залишились. Особисто моя кафедра, а саме "Пошуково-рятувальні роботи", дійсно з сумом мене відпускала. Усі офіцери підтримували і допомагали мені в усіх моїх проблемах. От за ними я справді сумую!

Залишати рідні стіни Академії хлопцям було нелегко

Курсанти розуміли, що, покидаючи Академію, вони залишають частку себе. Адже всі звикли вже до "рідних стін", а деякі залишали не тільки товаришів й місце, де навчалися, а й свої домівки, кохану, батьків. Адже серед тих, хто обрав служити Україні, є не тільки курсанти родом із "материка", а й хлопці, які народилися і жили в Криму. Проте повернутися назад мало хто хоче. Кажуть, що тільки у випадку відвоювання своєї землі.

Ті ж, хто залишився там... Одні запрошують приїхати у гості, побачитись з товаришами, а інші погрожують і впевнено стверджують, що вірні Українській присязі військовослужбовці не усвідомлюють, що наробили. Мовляв, це вони – справжні зрадники, адже зрадили свій народ, а ті, хто залишився у Криму, – справжні герої. Ось така підміна цінностей!

– Прощання було епічним, – ділиться важкими спогадами Руслан. – Поєднання радощів з тугою створювало щось дивне в душі. Офіцери, викладачі, курсанти – всі різні: одні з нашивками ВМФ, а інші – з емблемами ВМС. Думка, що недавні друзі продались, в прямому сенсі цього слова, не давала спокою. Декому навіть не хотілося тиснути руку. Це не передати словами. Мені було нестерпно важко віддавати мій Крим і моє Чорне море!

Переїзд

Найлегшим для курсантів виявився переїзд до Одеси, адже хлопці розуміли, що прямують додому, а дорога до рідного краю – завжди хвилююча.

– Їхали ми не чотири години, як мало бути, а шість (по території Криму). Довго стояли на блок-постах, де нас перевіряли і обшукували з ніг до голови. Загалом на умовному російському кордоні ми стояли три години і ще годину – на нашому. Їхали з прапором ВМС та України, не цураючись і жодного разу його не спускаючи. Звичайно, як приїхали до Одеси, відчули полегшення. На своїй території ми могли спокійно вийти в українській формі, знаючи, що нам услід не заволають щось на кшталт "геть фашизму", як це було у Криму. Ми прибули із сумом і радощами, з гордістю і, в той же час, з соромом. Ніби герої і ніби боягузи. Проте ми – українці, і ми – моряки ВМС! – резюмує курсант Руслан Шевченко.

Як відомо, будь-яку історію можна перекрутити безліч разів, залежно від того, хто при владі. Але такі поняття, як "істина", "честь", "присяга" перекрученими фактами прикрієш тільки зовні. Совість всередині пече. І тому ті, хто обрали совість, завжди будуть "на коні"! Так чи інакше.

Вікторія Надкирнична.

ДОПОМОГА ПОРАНЕНИМ

Для них донорство – синонім громадянської свідомості та честі

Сьогодні уся країна єдиним фронтом стала на захист своєї незалежності та суверенітету. І передній край боротьби за майбутнє України знаходиться як на передових рубежах військового протистояння російської агресії, так і у кожному куточку України, де кожен свідомий громадянин по мірі своїх сил усіма доступними можливостями наближає Велику Перемогу. Своєю самовідданою працею, фінансово, матеріально-технічною та моральною підтримкою і, без перебільшення, кожною краплиною своєї крові. Це у прямому сенсі знайшло підтвердження і впродовж Дня донора, який був проведений на базі 179-го об'єднаного навчально-тренувального центру військ зв'язку, яким командує полковник Ігор Міцюк.

– Захід, організація якого вже стала системною, – розповів заступник начальника закладу з виховної роботи підполковник Юрій Кривоніс, – головною метою має поповнення банку крові Полтавського обласного центру переливання крові для потреб лікарень регіону. Але з урахуванням нинішніх подій на сході його особливість зростає не тільки у практичній площині, а і у морально-психологічній. Адже значна частина допомоги піде на потреби пораненим учасникам бойових дій у зоні АТО. Тому не дивно, що активність бажаючих здати свою кров дуже висока. Особливо хочеться відзначити громадянську активність наших постійних донорів – підполковників Олександра Тищенка та Євгена Струця, майора Олександра Панчука, працівника Збройних Сил України Ольги Сторощук та інших. Загалом, весь командно-викладацький склад та курсанти нашого навчально-тренувального центру завжди з розумінням ставляться до даної акції і активно допомагають нашій медицині у збереженні життів наших співвітчизників…"

Долучився до акції й особовий склад Полтавського військового коледжу сержантського складу Військового інституту телекомунікацій та інформатизації Державного університету телекомунікацій, яким командує підполковник Кирил Злобін. Навіть автор даного матеріалу приєднався до доброчинної справи в упевненості та надії, що у потрібну хвилину і його кров стане комусь у пригоді.

Загалом, активність військовослужбовців та працівників Збройних Сил України у цей день була настільки високою, що у виїзної бригади обласної станції переливання крові навіть забракло технічних можливостей для обслуговування усіх бажаючих здати кров. Тому командування частини узгодило з медичними працівниками дату наступного візиту до закладу з метою продовження цієї благочинної акції.

Володимир Лазарєв.
"Крила України". Фото автора.

ГЕОПОЛІТИКА

Гроші перемагають: Франція таки продасть один “Містраль”

У протистоянні між совістю та грошима останні перемагають. Принаймні, у випадку із французькими вертольотоносцями типу “Містраль”, що будуються відповідно до контракту із Росією, таке твердження є цілком справедливим. Про те, що один корабель із двох буде гарантовано поставлений російські стороні вже у в жовтні, цього тижня заявив президент Франції Франсуа Олланд. Стосовно наступного корабля рішення буде прийнято залежно від позиції Росії по Україні.

За словами французького президента, санкції в нинішньому вигляді, що застосовані проти Росії, не можуть перешкоджати передачі корабля. Тобто офіційному Парижу замало цілком очевидних фактів постачання зброї проросійським бойовикам на сході України та їхній усілякій підтримці з боку Кремля. Для призупинення контракту Парижу навіть замало останньої, найбільш драматичної події у підконтрольній бойовикам території – знищення терористами цивільного літака Boeing-777 із 298-ма пасажирами на борту, серед яких громадяни різних країн світу.

На думку багатьох експертів, часткова провина за останні події в Україні лежить і на низці лідерів європейських країн, які чи то не усвідомлюють ситуацію до кінця, чи то просто ховаються за недосконалістю існуючих санкцій проти Москви. Більшість аналітиків одностайні у думці, якщо б Євросоюз був більш наполегливим щодо Росії із самого початку російсько-українського конфлікту, жертв можна було б уникнути.

Втім, справжні союзники України в Європі таки є. Серед інших, таких як Британія, проукраїнську позицію жорстко обстоюють усі європейські країни бувшого соцтабору, які, як ніхто, усвідомлюють реальність російської загрози та її можливі наслідки. Зокрема, президент Литви Даля Грібаускайте гостро розкритикувала нездатність Європейського Союзу адекватно реагувати на кризу в Україні. На її думку, квола реакція Європи лише спонукає Кремль до загострення ситуації. Як приклад вона наводить рішучі дії Сполучених Штатів стосовно введення санкцій проти російських компаній та кремлівських чиновників.

“Враховуючи те, як швидко реагують США, наші обіцянки про введення санкцій виглядають занадто смішними. Особисто я розглядаю нерішучий процес прийняття санкцій як запрошення Путіну продовжувати агресію”, – сказала Д.Грібаускайте в інтерв’ю виданню France24. Угоду по Містралях президент Литви назвала своєрідним символом того, як Європа поводить себе там, де прагматизм важливіший за цінності демократії, свободи та незалежності, які Європа отримала після Другої світової війни. На її думку, це символ, де прагматизм затьмарює будь-яку логіку розуміння майбутнього руху об’єднаної Європи.

ПЛАНИ

Чехи відновлять виробництво L-39

Чеська компанія Aero Vodochody оголосила про намір відновити виробництво навчально-тренувальних літаків L-39 Albatros, що використовуються для підготовки льотчиків майже 40 країн світу. Як повідомляє Jane’s, рішення про це було прийнято після вивчення попиту на авіаційну техніку такого класу.

Зокрема, за даними чеської компанії, попит на літаки типу L-39 є з боку країн Африки, Південно-Східної Азії, Латинської Америки та Близького Сходу. ВПС держав у цих регіонах донині використовують застарілі версії L-39 для навчання льотчиків. До переваг своїх літаків перед конкурентами чехи відносять низьку вартість і простоту конструкції реактивних Albatros. За цими параметрами вони підходять ВПС країн з економікою, що розвивається.

Точні терміни відновлення виробництва L-39 чеська компанія поки не називає. За словами власників Aero Vodochody, складання навчальних літаків почнеться відразу після підписання першого твердого контракту на поставку L-39. Яка країна вважається найбільш вірогідним покупцем L-39 нової генерації, не уточнюється. Однак у квітні 2014 міністерство оборони Литви оголосило, що протягом найближчих двох років має намір придбати деяку кількість навчальних літаків L-39ZA.

В даний час на озброєнні країни стоїть тільки один L-39, який пройшов капітальний ремонт у 2007 році. Тому цілком ймовірно, що одними із перших контракт на постачання L-39 підпишуть саме у Литві.

НА ОЗБРОЄННЯ

Хорватія закупить вживані гаубиці

Міністерство оборони Хорватії висловило бажання придбати 12 уживаних самохідних гаубиць калібру 155 міліметрів. Про це повідомляє Jane’s. При цьому, хорватські військові виявляють зацікавленість до закупівлі гаубиць PzH 2000 зі складу Збройних сил Німеччини. Вартість можливої угоди оцінюється в 41 мільйон євро. Кошти на фінансування угоди виділятимуться частинами в 2014-2018 роках.

Після підписання угоди Хорватії поставлять САУ, що простояли на озброєнні Німеччині близько десяти років. Чи будуть гаубиці додатково модернізовуватися, не уточнюється. Коли саме планується підписати контракт, також невідомо. У рамках бюджету на 2014 рік на фінансування угоди будуть виділені 3,34 мільйона євро.

Варто зазначити, хорватське міноборони планувало закупівлю САУ ще минулого року. Тоді військові мали намір придбати 18 самохідних гаубиць PzH 2000 у “стратегічного партнера”. Однак фактично перемовини про постачання гаубиць між представниками міністерств оборони Хорватії та Німеччині відбулися в січні 2014 року.

ВИПРОБУВАННЯ

Здійснено перший політ модернізованого літака МіГ-21УМД

Після проведення відновлювальних робіт та модернізації за допомогою українських фахівців у Хорватії здійснив перший випробувальний політ навчально-бойовий літак МіГ-21УМД “Монгол-Б”.

Літак став першим відновленим двомісним винищувачем МіГ-21. Зокрема Державне підприємство “Одеський авіаційний завод” було відповідальним за проведення ремонту силових установок та певної номенклатури обладнання літака. Інтеграція навігаційних систем здійснювалася силами чеської компанії CLS.

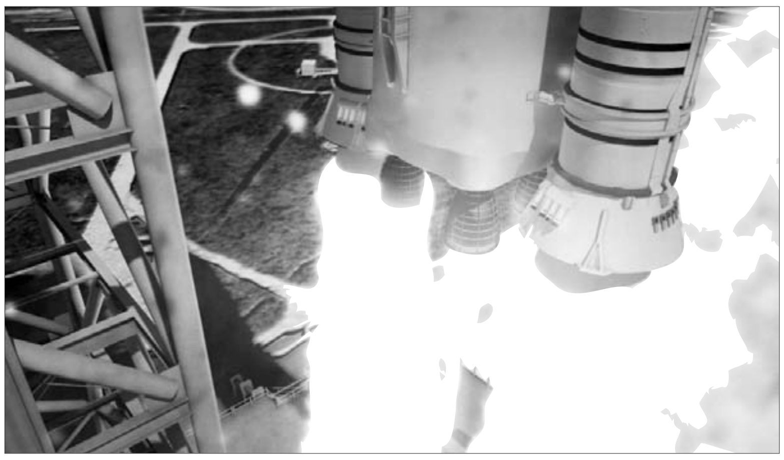

Сторінку підготував Сергій Клименко.

РОЗРОБКИ

Розпочато випробування двигунів ракети Space Launch System

У процесі підготовки до тестування окремих частин ракети SLS (Space Launch System) фахівці NASA зробили важливий крок: вони встановили двигун RS-25 на контрольно-перевірочний стенд А-1 в Космічному центрі Стенніса.

Команда Центру буде займатися проведенням передпольотних сертифікаційних випробувань двигуна RS-25, – модифікованої версії головного двигуна космічного шатла, який використовувався раніше під час космічних місій з 1981 по 2011 рік.

У центральному ступені SLS буде використана конфігурація з чотирьох двигунів RS-25, таких, як той, що був недавно поміщений на стенд А-1. Під час первинних випробувань двигуна проводитиметься збір даних про роботу його нового удосконаленого контролера та інших модифікацій. Контролер регулює клапани, які управляють потоком палива до двигуна, визначаючи кількість тяги, яка буде генеруватися під час так званих "гарячих випробувань на вогнестійкість". Під час польоту витрата палива і тягове зусилля двигуна визначають швидкість і траєкторію космічного апарата. Так само контролер регулює послідовність запуску двигуна, що особливо важливо для таких складних конструкцій, як RS-25.

КРАЙНІЙ ТРАНСПОРТНИК

Запуск ATV відкладено

Запуск автоматизованого космічного апарата ATV, призначений на 24 липня, буде відкладений "на кілька днів". Про це повідомила компанія Arianespace.

У заяві компанії йдеться, що додатковий час необхідний для того, аби провести додаткові перевірки ракети Ariane 5 ES, за допомогою якої буде здійснено запуск апарата.

Апарат Automated Transfer Vehicle (ATV), який названий на честь Жоржа Ламатра (Georges Lemaitre) – це останній з п'яти європейських вантажних апаратів, які повинна була відправити до космічної станції Європа. Як і її попередники, вантажівка стартує в космос з космодрому в Куру у французькій Гвіані.

Запуск циліндричних модулів ATV здійснюється за допомогою ракети-носія важкого класу Ariane 5 ES, для подальшого польоту і стиковки з МКС використовуються бортові двигуни і астронавігація.

Ці апарати доставляють їжу, воду, паливо, кисень, експерименти та інші необхідні для членів екіпажу речі, і, крім того, на якийсь час розширюють життєвий простір космонавтів і астронавтів. Наприкінці місії, яка зазвичай триває кілька місяців, апарати відстиковуються від МКС і згорають в атмосфері Землі під час контрольованого сходу з орбіти. П'ятий ATV доставить найважчий вантаж: 2,6 тонни сухого вантажу, 850 літрів води і три тонни палива.

Після останнього візиту ATV до космічної станції доставка вантажів буде здійснюватися за допомогою російських космічних апаратів "Прогрес", японських вантажних кораблів H-II Transfer Vehicle (HTV) Kounotori і апаратів приватних американських космічних компаній.

КОСМІЧНИЙ БІЗНЕС

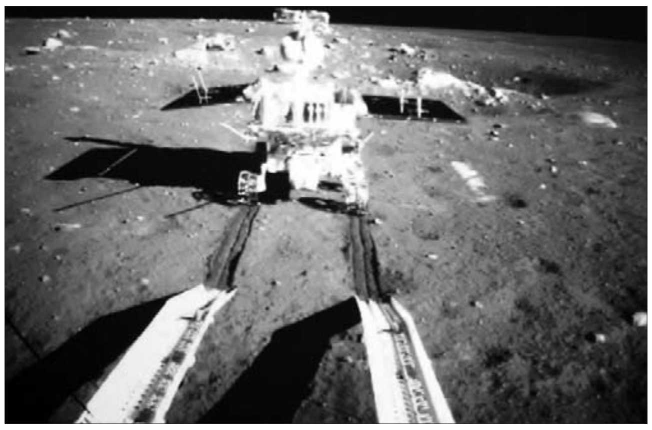
Росія продовжить постачати ракетні двигуни в США

Віце-прем'єр Росії Дмитро Рогозін заявив, що Росія продовжить поставки в США ракетних двигунів, виходячи з прагматичних міркувань і незважаючи на санкції.

"Те, де вигідно для нас, – ми будемо продовжувати працювати (з США), що невигідно – будемо призупиняти. На сьогоднішній момент реалізація проектів продажів двигунів в США для "Атлас" і "Антарес" є відносно вигідною з точки зору того, що ці гроші йдуть на технологічне переозброєння підприємств, на яких вони виготовлені", – розповів Рогозін.

КОСМІЧНІ АВАРІЇ

Причина поломки "Юйту" – зіткнення з каменем?

Причиною виходу з ладу китайського місяцеходу "Юйту" ("Нефритовий заєць"), неполадки в роботі якого були виявлені в січні цього року, найімовірніше, стало зіткнення з каменем на місячній поверхні, повідомляє агентство Синьхуа.

"Фахівці дійшли попереднього висновку, що місяцехід був "поранений" при зіткненні з каменем під час руху, що і стало причиною збоїв", – цитує агентство заступника головного дизайнера "Юйту" Чжан Юйхуа.

Китайське інформаційне агентство China News Service 12 лютого повідомило, що місяцехід достроково припинив роботу. Проте наступного дня китайські фахівці повідомили, що "Нефритовий заєць" повернувся до життя. Нещодавно Юйту в черговий раз "прокинувся від сну" і приступив до роботи, незважаючи на деякі несправності в його обладнанні, як повідомив головний конструктор апарата У Вейжень.

"Сон" необхідний місяцеходові під час місячної ночі, коли немає джерела світла для живлення сонячних батарей і вкрай низькі температури можуть пошкодити його електронне "начиння".

"Юйту розбудили, але все ще існують проблеми", – сказав У Вейжень.

Восьмий "робочий день" місяцехода триватиме 14 земних діб. Він проведе його в не до кінця справному стані, викликаному механічними ушкодженнями, повідомив головний конструктор, зазначивши, що "на щастя, пристрій завершив всі передбачені для нього наукові та інженерні завдання".

ПЕРСПЕКТИВА

Космічна програма ОАЕ: багато років і грошей

Президент ОАЕ шейх Халіфа бен Заїд Аль Нахайян заявив про те, що країна планує до 2021 року створити космічне агентство і перший в арабському світі космічний зонд, який повинен бути запущений до Марса. Очікується, що він пролетить 60 мільйонів кілометрів і прибуде до Марса в 50-ту річницю з дня заснування ОАЕ (тобто до 2021 року).

На думку професора Хумейда ан-Нуейми (Humaid Al Nuaimi), глави Арабського астрономічного союзу, здійснення космічних планів ОАЕ потребують сотні мільйонів доларів, багаторічної підготовки та виховання кадрів серед місцевого населення.

"Ця місія масштабна, вона вимагатиме не тільки сотні мільйонів доларів і років підготовки, а й виховання кадрів; для цієї місії потрібна велика команда: інженерів-хіміків, дослідників, інженерів-електриків, механіків та інших спеціалістів", – цитує його слова еміратське видання Gulf News.

На думку доктора Фарука аль-База (Farouk Al Baz), директора центру космічних досліджень в Бостонському університеті, в ОАЕ, швидше за все, спочатку створять пристрій, який буде обертатися навколо Марса. За його словами, оцінити витрати на космічну програму складно, однак вона точно буде коштувати кілька сотень мільйонів доларів.

Інвестиції ОАЕ в розвиток космічних технологій вже перевищили 20 мільярдів дирхамів (понад п'ять мільярдів доларів). Йдеться, зокрема, про супутники для телевізійного мовлення та зв'язку.

МАЙБУТНЄ

Члени екіпажу МКС випробують одяг

Американське космічне агентство NASA зараз працює над вирішенням проблеми одягу, яку носять астронавти, що живуть на борту Міжнародної космічної станції.

Враховуючи відсутність пральних машин і сушок на станції, астронавти просто скидають поношений одяг і відкривають упаковки з новим, свіжовипраним, який доставляють на борт МКС вантажні космічні апарати.

Але доставка вантажів на МКС – дороге заняття, тому агентство зараз намагається знизити витрати. На даний момент проводяться випробування з більш легкими тканинами. На сьогодні одяг екіпажу зроблений з бавовни. Можливо, він не здається таким вже важким, проте, для шести чоловік потрібно більше 400 кілограмів одягу на рік. Враховуючи, що транспортування одного кілограма обходиться приблизно в 20 000 доларів, це зовсім не мало.

Крім того, бавовняний одяг залишає волокна, які забиваються в повітряні фільтри станції, в результаті чого їх потрібно прочищати частіше.

Космічний апарат Cygnus доставив для кожного з шести членів екіпажу тестовий комплект одягу. В упаковці знаходиться різний повсякденний одяг і одяг для тренувань: футболки, шорти, штани, виготовлені з таких тканин, як поліестер, шерсть і модакрил.

Для більш тривалого терміну служби деякі з футболок і всі шорти були оброблені антимікробним препаратом. Інші шорти виготовлені з тканини, в якій містяться антимікробні іони міді. Вчені хочуть з'ясувати, наскільки такий одяг підходить для носіння в космосі.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

28 липня – 3 серпня

__28 липня 1935 р.__ відбувся перший політ в США дослідного літака Боїнг модель 299 – прототипу бомбардувальника B-17 "Флаїнг Фортресс".

__28 липня 1976 р.__ відбувся перший політ корабельного транспортно-бойового вертольота Ка-29 з ТВлД ТВЗ-117ВМА, Є.І.Ларюшин.

__28 липня 1992 р.__ засновано в/ч А0393. Командир – А.В.Куцак.

__29 липня 1947 р.__ на ПАТ "Мотор Січ" завершені держвипробування вертолітного двигуна АІ-26ГР.

__29 липня 1959 р.__ світовий рекорд висоти польоту з вантажем 2 т – 20174 м – встановив В.П.Смірнов на Як-25РВ.

__29 липня 1974 р.__ запущено супутник зв'язку "Молнія-1С" – перший радянський геостаціонарний супутник.

__30 липня 1959 р.__ відбувся перший пуск МБР Р-7.

__30 липня 1983 р.__ Ф.Тейлор на модифікованому літаку Норт Американ P-51D "Мустанг" (США) досяг швидкості 832,12 км/год – світовий рекорд для літака з поршневими двигунами.

__31 липня 1944 р.__ на літаку-розвіднику P-38J "Lightning" в районі Монте-Карло загинув льотчик і письменник Антуан де Сент-Екзюпері.

__31 липня 1954 р.__ вийшла постанова РМ СРСР про створення випробувального полігона на Новій Землі (об'єкт 700).

__31 липня 1964 р.__ відбувся перший політ Іл-18Д.

__1 серпня 1934 р.__ на літаючому човні S-42 встановлено кілька світових рекордів.

__1 серпня 1954 р.__ здійснив вертикальний зліт експериментальний турбогвинтовий літак Конвер XFY-1 (США)-ЛВВП зі зльотом і посадкою при вертикальному положенні фюзеляжу.

__1 серпня 1959 р.__ день створення КП НПК "Іскра".

__1 серпня 1967 р.__ відбувся перший політ вертольота-амфібії Мі-14 з ТВлД ТВЗ-117ВМ, Ю.С.Швачко.

__2 серпня 1917 р.__ відбулася перша посадка літака "Сопвич" на палубу рухомого корабля британських Військово-морських сил Furious.

__2 серпня 1981 р.__ відбувся перший політ літака Іл-76К, створеного для тренування космонавтів, екіпаж С.Г.Близнюка.

__3 серпня 1909 р.__ народився Герой Радянського Союзу льотчик-випробувач П.П.Радчук

__3 серпня 1954 р.__ літак Nord 1402 Gerfaut (Франція) став першим європейським літаком, що перевищив швидкість звуку в горизонтальному польоті.

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

__28 липня 1949 р.__ народився головний інженер авіації ВПС України (1996-2003 рр.) В.І.Степаненко.

__29 липня 1970 р.__ народився заступник начальника управління оборонного планування КПС ЗС України С.П.Потоцький.

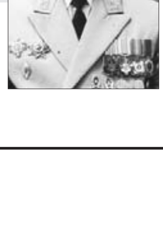
__29 липня1971 р.__ народився начальник Військового коледжу сержантського складу ХУПС ім. Івана Кожедуба К.В.Слюєв.

__30 липня 1979 р.__ народився начальник Управління преси та інформації Міністерства оборони України Б.М.Сеник.

__30 липня 1960 р.__ народився начальник штабу – перший заступник начальника логістики КПС ЗС України В.В.Кириченко.

__3 серпня 1963 р.__ народився заступник начальника управління з виховної та соціально-психологічної роботи КПС ЗС України О.П.Зеленько.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Від Грюнвальда і до Донбасу. Наша сила – в єдності!

Не тільки поляки чи литовці, але й українці з білорусами мають повне право пишатися своєю участю у великій вирішальній битві, що 15 липня 1410 р. відбулася на полях Грюндвальда. Саме там вирішувалася доля середньовічної Східної Європи, а передусім – доля західних і східних слов'ян.

Тевтонський орден хрестоносців, який у XIII ст. осів і закріпився на прусських землях, розбудував свої військові структури й став могутньою державою, яка вела загарбницькі війни зі своїми сусідами, а також всерйоз загрожувала Польському королівству й Великому князівству Литовському.

У 2-й половині XIV століття великі терени сьогоднішньої центральної, східної та південної України увійшли до складу ВКЛ, що було наслідком переможних воєн литовських князів з монголо-татарською Золотою Ордою, яка до того часу окупувала більшість сучасної української території. Великого князя литовського Вітовта поважали русини, бо він не дискредитував їх і радо приймав на службу до своєї адміністрації та армії. Руські вельможі і представники старих княжих родів займали значущі пости в системі литовських правлячих еліт. Гарантував їм це вищий від литовців цивілізаційний рівень, навіть незважаючи на монгольські напади.

Князь Вітовт мав певні непорозуміння і суперечки зі своїм двоюрідним братом Володиславом Ягайлом, що від 1386 р. був польським королем. Реальна загроза з боку хрестоносців примусила обох Ягайлів – Володислава та Вітовта примиритися й спільними зусиллями виступити проти хрестоносців. Конфліктну ситуацію могла розв'язати лише війна. Орден знав свою силу й був упевнений в успіху, однак Ягайловичі на поле бою привели величезні загони своїх військ. Князь Вітовт перед боєм довго вагався, яку йому зайняти позицію, не маючи певності, хто для його князівства є більшим ворогом: чи жадібний брат Володислав, чи великий магістр Тевтонського ордена Ульріх фон Юнгінген. Врешті Вітовт вирішив воювати проти хрестоносців. У ході самої битви до князя вернулися сумніви, й він зі своєю кіннотою втік із поля бою. Втеча з поля бою вважалася тоді актом великої ганьби й боягузтва, але князь Вітовт напевно боягузом не був (про що свідчить його лицарська біографія). Під час удаваної (чи дійсної?) втечі князь передумав і знову змінив свій намір. Він зі своєю кінното повернувся на поле бою. Зауважмо, що втеча Вітовтової кінноти мала характер не паніки, але добре проведеного військового маневру. Повернення литовських військ (у складі яких домінували руські загони – не московські!) та їхній героїзм у боротьбі з хрестоносцями остаточно вирішили результат Грюнвальдської битви. Пісню перемоги, яку вже співали тевтонські лицарі, зупинило повернення литовських військ. Вигравши битву, треба було вигравати війну, тому польський король Володислав Ягайло рушив на Мальборк, намагаючись добити ворога в його столиці. Отоді князь Вітовт, не бажаючи надмірного зміцнення позиції Володислава Ягайла та його держави, свідомо утримався від походу на розбитих хрестоносців і зі своїми полками повернувся на батьківщину.

Головний командир тевтонських військ – великий магістр Ульріх фон Юнгінген – особисто повів свої полки до бою: у той же час командувач польських військ король Володислав Ягайло здалека приглядався до битви й особисто до бою не встрявав. Звичайно, що він керував боєм через своїх посланців, маючи змогу спостерігати за ходом подій. "Втеча" Вітовських військ з поля бою вже на початку битви мала свою причину: вона спричинила розформування і розпорошення німецького лицарства, що витворило сприятливу обстановку для повернення й переможного наступу литовських військ.

Чергова річниця великої Грюнвальдської битви провокує і нас, українців, до того, щоб пригадати чималий вклад наших предків, які боролися в цій битві. Відомо, що в ній брали участь загони з Києва, Володимира, Луцька, Стародуба, Галичини та Поділля.

Згадана битва відкриває ще одну цікаву таємницю. Вперше в історії записано, що українські (руські) воїни боролися під синьо-жовтим прапором у Грюнвальдській битві 1410 р.

Сьогодні над нашими землями знову нависла воєнна загроза. Тільки тепер вже зі сходу. Та віримо, українці, чий бойовий дух гартувався тисячоліттями боротьби за свою свободу, зможуть дати гідну відсіч чисельному і озвірілому ворогу. Станьмо єдиним фронтом, забудьмо розбрат і непорозуміння, як 600 років тому Вітовт і Володислав Ягайли, і ми переможемо! Як казав великий французький реформатор – імператор Бонапарт Наполеон: "Військових сил не завжди достатньо для захисту країни. Втім, країна, яку боронить увесь народ, – непереможна".

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Пилотируемый вариант "Оружия возмездия"

"Физелер" Fi-103 – самолёт-снаряд (крылатая ракета) – был разработан немецкими конструкторами Робертом Луссером из фирмы "Физелер" и Фрицем Госслау из фирмы "Аргус Моторен". Благодаря пропаганде Геббельса эта ракета получила широко известное название "Фау-1" – V-1, сокращённо от немецкого Vergeltungswaffe, "оружие возмездия". Проект ракеты был предложен Техническому управлению Министерства авиации в июле 1941 года. Производство начато в конце 1942 года.

Поскольку ракеты Фау-1 не могли поражать не только точечные цели, но и объекты средних размеров, как, например, завод, военно-морскую базу и т. д., в конце 1944 года немцы решили создать пилотируемый вариант Fi-103, получивший название "Рейхенберг". В средней части ракеты была установлена кабина пилота. В качестве носителей "Рейхенберга" предполагалось использовать бомбардировщики He-111 и FW-200 "Кондор". После отделения от самолёта-носителя лётчик должен был пилотировать ракету. Обнаружив цель, он направлял ракету на неё, а сам, сбросив колпак кабины, выпрыгивал с парашютом. Учитывая высокие ставки на данный проект, всего за 14 дней были изготовлены учебный и боевой варианты ракеты и начаты испытания. Одновременно под Данненбургом была подготовлена линия по переделке обычных Фау-1 в пилотируемые.

Первые лётные испытания были проведены в Лярце в сентябре 1944 года. Fi-103R был запущен в безмоторный полёт с борта He 111, но разбился после потери управления из-за случайного сброса фонаря кабины. Второй полёт на следующий день также закончился потерей самолёта. Третий полёт оказался более успешным, хотя Fi-103R и получил повреждения при ударе о носитель в момент отцепки. В следующем полёте из-за потери песочного балласта самолёт разбился.

Всего по программе "Рейхенберг" были созданы четыре пилотируемых варианта самолёта-снаряда, в том числе три учебных. Это были "Рейхенберг-I", одноместный вариант с посадочной лыжей, "Рейхенберг-II" со второй кабиной на месте боеголовки, "Рейхенберг-III", одноместный вариант с посадочной лыжей, закрылками, импульсным двигателем "Аргус" As 014 и балластом на месте боеголовки.

Естественно, шансов выжить у лётчика было мало, да и в этом случае он почти наверняка попадал в плен. Тем не менее, у немцев не было проблем с набором первой партии добровольцев (250 человек). Знаменитая немецкая лётчица Ханна Рейч успешно испытала опытный образец пилотируемого Fi-103.

После этого было решено, что эскадрилья 5./KG 200 готова применить свои "Рейхенберги". Однако после вступления в должность командира KG 200 полковника Вернера Баумбаха программа была приостановлена. К этому времени были переделаны 175 Фау-1, но ни один из них так и не был использован в бою.

Известно, что пилотируемые Fi-103 немцы предполагали использовать по кораблям союзников в портах Англии. Были и более грандиозные планы. Так, в 1958 году группенфюрер СС Вальтер Шелленберг писал: "Бомбежке должны были подвергнуться индустриальные комбинаты Куйбышева, Челябинска, Магнитогорска, а также районы, расположенные за Уралом. Но все эти планы потерпели крах из-за недостаточной способности к действиям нашей авиации".

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

ФУТБОЛ

"Шахтар" – шестиразовий володар Суперкубка України!

Перед початком матчу гравців на поле вивели діти-переселенці з зони АТО.

За вже давньою традицією, новий український футбольний сезон стартував з матчу за Суперкубок України. Всьоме в поєдинку за трофей, зійшлися діючий чемпіон України донецький "Шахтар" та володар національного Кубку – київське "Динамо".

Фанати вивісили банер з гаслом "Ідея волі сильніша за атомну зброю!".

11-й розіграш Суперкубка вперше проходив у Львові на "Арена Львів". Перед вирішальною зустріччю в активі обох команд було по п'ять перемог в Суперкубка. Таким чином, окрім кубка, команда переможець отримала ще й звання рекордсмена турніру по кількості отриманих у ньому перемог.

Підопічні Мірча Луческу хоч і виступали без шести своїх основних гравців, все ж змогли скористатися помилками своїх опонентів і добитися перемоги з рахунком 2:0. Взагалі, "гірники", навіть в ослабленому "втікачами" складі, виглядали впевненішими за динамівців. Зокрема, завдяки не найкращій обороні столичного клубу. Але на перерву команди пішли з нічиєю.

У другому таймі гра пожвавішала, гравці обох команд почали більше фолити. У "Динамо" в атаці нічого не виходило, у "Шахтаря" – навпаки. В результаті, на 75-й хвилині поєдинку форвард "гірників" Олександр Гладкий відкрив рахунок у матчі. Останню крапку

поставив Марлос, який вже в додатковий час подвоїв перевагу.

Окремо варто сказати декілька слів про футбольних фанів донецького "Шахтаря", київського "Динамо" і львівських "Карпат", які створили особливу атмосферу цього матчу.

Ще за кілька годин до його початку вболівальники зібралися на площі Ринок, заспівали Гімн і вирушили до стадіону під українськими прапорами і з фаєрами в руках. У центрі колони вони несли прапор "Слава нації" і "Львів і Донецьк разом". Колону при цьому весь час охороняли правоохоронці, а місцева влада на час маршу забезпечила перекриття центральних вулиць для проїзду транспортом.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Ще одна перемога Богдана Бондаренка

В рамках десятого етапу "Діамантової ліги", що проходив днями в Монако, українець Богдан Бондаренко переміг у стрибках у висоту з рекордом змагань 2,40 м з першої спроби.

На жаль, подальші спроби Богдана взяти планку на висоті рекорди Європу (2,43 м) успіху не принесли. Друге місце посів катарець Мутазі Есса Баршев (2,37 м), третє – росіянин Іван Ухов (2,34 м). Ще один наш співвітчизник Андрій Проценко з результатом 2,34 м був шостим, програвши суперникам по спробах.

У загальному заліку "Діамантової ліги" Бондаренко зміцнив лідерство (14 очок) і випереджає катарця на 6 очок, росіянина – на 8.

За крок від призової трійки була Ганна Рижикова в бігу на 400 м з бар'єрами (55,24 с). Перемогла ямайська бігунка Каліс Спенсер (54,09 с).

Загалом, на цьому етапі в Монако було встановлено шість кращих результатів сезону в світі. Їх авторами стали американці Торі Боуї (100 м) – 10,80 с, Джастін Гетлін (200 м) – 19,68 с і Еджі Вілсон (800 м) – 1.57,67 хв, ботсванец Найджел Амос (800 м) – 1.42,45 хв, колумбійка Катерина Ібаргуен (потрійний) – 15,31 с і ефіопка Гензебе Дібаба (5000 м) – 4.28,88 хв.

МІЖНАРОДНИЙ ТУРНІР

Золото з Польщі

На міжнародному легкоатлетичному турнірі Memorial Janusz Sid у Сопоті (Польща) українські спортсмени посіли п'ять призових місць.

Головна тріумфаторка турніру Анастасія Ткачук перемогла в бігу на дистанції 800 м з результатом 2:02.33 хв, випередивши польку Пауліну Мікевіч (2.02.36 хв). Замкнула трійку призерів Юснісі Сантіусті з Куби (2.02.65 хв).

Олена Парнета фінішувала другою у бігу на 200 метрів (24.32), а на 100-метрівці була третьою (11.58).

Окрім цього, два українці стали призерами в секторі для стрибків у висоту. Другим був Андрій Ковальов з результатом 2.19 м, третім – Дмитро Яковенко з тим же результатом, поступившись співвітчизнику по спробах.

НАШІ – НАЙСИЛЬНІШІ

Ольга Харлан – дворазова чемпіонка світу з фехтування

На чемпіонаті світу з фехтування в Казані лідер світового рейтингу шаблісток українка Ольга Харлан завоювала чергове золото, тим самим вкотре підтвердивши звання найсильнішої в світі. Тепер вона – дворазова чемпіонка світу!

На шляху до найвищої сходинки п'єдесталу Харлан по черзі здолала японку Мамі Ітон (15:9), кореянку ДжиСи Юн (15:10), Аззу Бесбес (15:7) з Тунісу, росіянку Софію Велику (15:9), у півфіналі – іншу росіянку Катерину Дьяченко (15:7). А у фінальній дуелі Ольга здолала титуловану американку, дворазову олімпійську чемпіонку (2004, 2008 рр.) Маріель Загуніс. По ходу поєдинку, до рахунку 11:11, лідер змінювався три рази, після цього українка захопила ініціативу, дозволивши собі помилитися лише раз. Підсумок бою – 15:12 на користь Харлан. Бронзу розділили росіянки Яна Єгорян та Катерина Дьяченко.

БОРОТЬБА

Українки вибороли п'ять медалей у Словаччині

У словацькому містечку Сніна, де проходить кадетський чемпіонат світу зі спортивної боротьби, у змаганнях дівчат українки завоювали п'ять медалей – одну золоту, дві срібні і дві бронзові та посіли третє місце в командному заліку (62 очки), пропустивши вперед японок (77) і росіянок (65).

Олена Кремзер перемогла у ваговій категорії до 52 кг, взявши гору у фінальній сутичці над росіянкою Аліною Казімовою (4:3).

Срібні медалі завоювали Оксана Лівач (до 40 кг) і Марина Колос (до 46 кг). У поєдинку за золото українки програли японкам: Лівач – Юмека Танабе (2:12), а Колос – Міхо Іграші (1:9).

Бронзові медалі здобули Вероніка Рябоволова (до 38 кг) та Ангеліна Лисак (до 60 кг).

У кроці від п'єдесталу пошани зупинились Тетяна Рижко (до 56 кг) та Аліна Левицька (до 65 кг). У поєдинках за бронзу Рижко не змогла протистояти японці Кумі Іріє (0:10), а Левицька зазнала поразки від болгарки Юліани Янев (0:8).

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

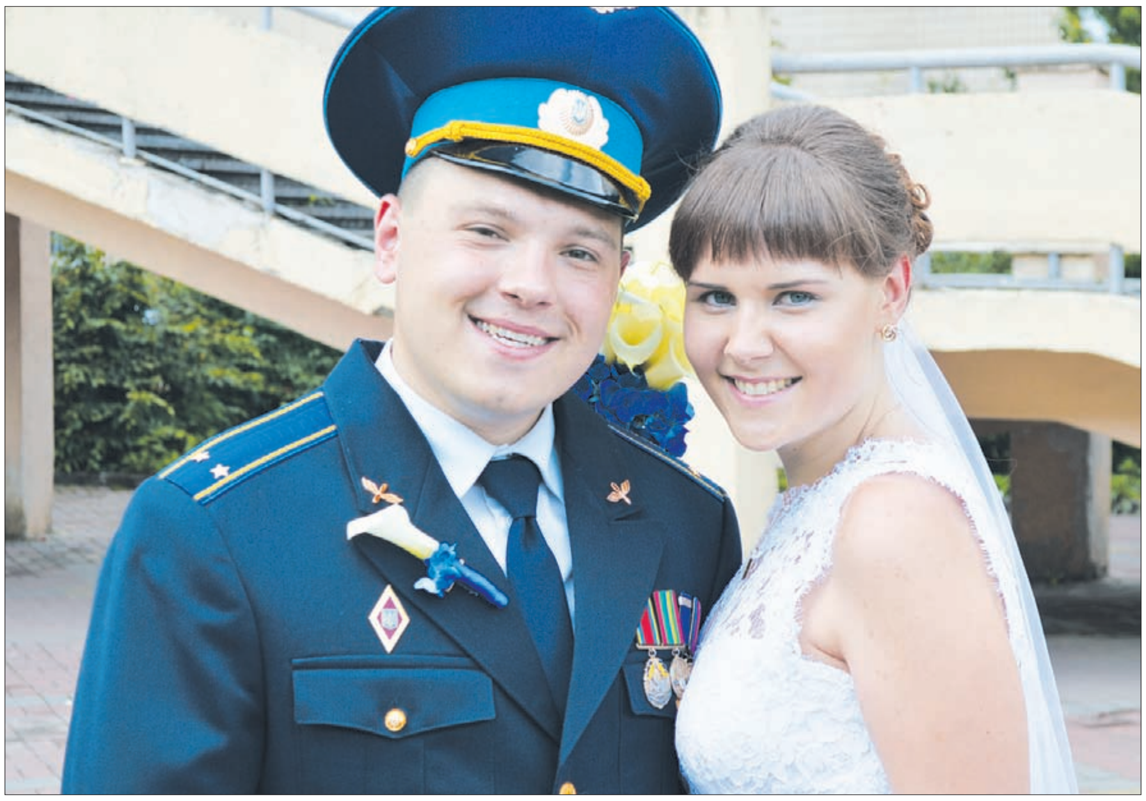
ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8205 на місяць Зам. № 142228.
Перший редактор Сергій Свенцицький

ЖИТТЯ ТРИВАЄ!

Десять діб на медовий місяць!

Війна – війною, але життя продовжується. У той час, коли на сході держави тривають бойові дії, у її центрі народжуються нові офіцерські сім'ї.

Молодий лейтенант, під оплески рідних та друзів, на руках зносить із сходин вінницького РАГСу молоду дружину. "Як це гарно, як символічно, особливо зараз, у такий час", – кажуть перехожі жіночки, стираючи із щік сльози.

І дійсно це так. Екс-міністр оборони утікач Лебедєв зовсім недавно у Вінниці казав, що треба повернути престиж військової форми, давніх традицій, ходити із сім'єю в ресторан у мундирі і таке інше. Військові з посмішкою сприймали ці слова мультимільйонера. Який на біса ресторан? Мабуть, не думав він тоді, що військові повертатимуть престиж військової форми ціною власної крові...

Лейтенанту Дмитру Поупереці в умовах нинішнього особливого періоду дали лише десять днів відпустки – усього десять діб на медовий місяць. Він – цьогорічний випускник Харківського університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба. Недоброю особливістю цього випуску стало неодмінне направлення молодих лейтенантів у війська. Не так планували Дмитро та Надія провести першу лейтенантську відпустку. Зустрічалися вже давно – кілька років, тому вирішили планів не змінювати. "Війна – війною, а ми все одно – під вінець", – кажуть молодята.

На момент виходу номера Дмитро Поперека – уже на службі, за сотні кілометрів від рідної Вінниці. Тож творчий колектив газети бажає йому успішної кар'єри, мирного неба, а новоствореній сім'ї – благополуччя та достатку.

Юрій Ігнат. "Крила України".

АВТОДРОМ

У "всесвітній павутині" опубліковані перші фотографії компактного хетчбека Mazda2 нового покоління. При цьому на світлинах новинка представлена без традиційного камуфляжа, що, по суті, є таким собі натяком від японського автовиробника стосовно неофіційної презентації авто. Офіційний же дебют новинки має відбутися цієї осені на автосалоні в Парижі. Про це повідомляє спеціалізоване автовидання "Carscoops".

Інтер'єр автомобіля виконаний у стилі нових Mazda3 та Mazda6. І це не дивно, адже прототипом концепт-кар є Hazumi, риси якого присутні в усій сучасній лінійці Mazda. Очікується, що завдяки істотно полегшеній платформі вага хетчбека складатиме близько 900 кілограмів. Для порівняння, нинішнє покоління моделі є важчим на 135 кг.

Що стосується інтер'єру, то він виконаний у мінімалістичному ретростилі, більшість елементів управління у якому замінить встановлений на торпедо сенсорний монітор мультимедійної системи, а також джойстик управління, розташований між передніми сидіннями. Триспицеве рульове кермо майже не змінилося від того, що було у попередній версії.

Під капотом Mazda2 буде встановлений 1,5-літровий турбодизель, що вписується в рамки екологічної норми Євро-6. Двигун працюватиме в парі із шестиступінчастою автоматичною трансмісією. Показник шкідливих викидів CO_2 не перевищує 90 грамів на кілометр. Про споживання пального, власне, як і про вартість автомобіля, відомостей поки немає.

В мережі з'явилися фотографії нової Mazda2

Сергій Клименко. "Крила України".

- Представник народу саха
- Прапор
- Радіоелектронна боротьба
- Зв'язки, відносини
- Святкова вечеря без гарячих страв
- М'який низький табурет
- Легенд. майстер бойових мистецтв
- Реліктове озеро в Африці
- Терорист. організація басків
- Марка пістолета
- Перетерті м'ясопродукти
- Христос у Корані
- Марка літака
- Армійський телефон
- Марка вертольота
- Сербське чоловіче ім'я
- Угорський політичний діяч
- Пільгова економічна територія
- Видатний німецький фізик
- Сурогат
- Військове звання на флоті
- Напад на ферзя
- Легендарний король Англії
- Єгипетський бог сонця
- Місто в Киргизстані
- Розпорядження глави держави
- Британська актриса
- Відома фортеця у Хорватії
- Римська богиня світанку
- Льотчик-віртуоз
- Озеро на Алтаї
- Глибока крута западина
- Ступінь майстерності у карате
- Нота
- Медичний інструмент
- Пустеля в Африці
- Нім. літак часів II Світової
- Реактивна система залпового вогню
- Місто в Криму
- Американський письменник
- Декілька муз. треків разом
- Морська тварина
- Нагляд за ЗМІ
- Частина світу
- Марка літака
- Довготривала вогнева точка
- Щит Зевса
- Вид артилерійської зброї
- Перський філософ і вчений
- Місто в Латвії
- Марка літака
- Популярний реп-виконавець
- Найвища точка в Парижі
- Ріка в Азії
- Злакова культура
- Опера П.Чайковського
- Гімалайський снот
- Грошова допомога, трансфер
- Видатний самоанський боксер
- Великий дикий бик
- Заборона
- Праця
- Індіанець з Мексики
- Місто в Індії
- Себелюбство
- Маленька морська рибка

